

กระโถนช่างธรรมาสีห์

ฉบับที่ ๒๕ เดือนมีนาคม พุทธศักราช ๒๕๔๕

สนทนากับพระเล็ก สุขุมมปัญญา

เดือนมีนาคม ๒๕๔๕

ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : (ถามเรื่องการใช้กรีซ) ?

ตอบ : พวกนี้ก็ใช้ลักษณะของมีดหมด ถ้าตามสายหลวงพ่อก็ใช้มีดหมด นี่ถ้ารักษาโรคใช้คาถา ทุกขา ทุกขัง ปฏิบัติตั้ง สัมปฏิจจามิ ถ้าหากว่าใช้โล่ผีให้ใช้ว่า นะโมพุทธานะ แต่จริงๆถ้าพวกมีดหมดของหลวงพ่อก็ไม่ต้องเสียเวลาไล่หรืออก เดินเหยียบบ้านมันก็เปิดแล้วไม่อยู่หรืออก วันก่อนไม่ได้ตั้งใจแกล้งยายเขี้ยวเขาหรืออก ยายเขี้ยวแกเป็นผีที่น่ารักมากเลย อายุ๕๔ปีถึงจะตาย พอตายเสร็จเขาเผาก็มาบอกหวัย ลูกหลาน แต่คราวนี้แกล้งประเพทว่าวนเวียนอยู่ไม่ไปไหน ลูกหลานกลัวเลยเอากระดูกไปฝากไว้ที่วัด เราก็เอากระดูกไปวางไว้บนชั้นวางของ วันนั้นจะออกไปกิจนิมนต์ก็ไม่ได้เจตนา กำลังจะไปกิจนิมนต์ไปเข้าห้องน้ำให้เรียบร้อยก่อน ตัวเองสะพายย่ามอยู่คว่ายย่ามได้ก็ยัดเข้าไปชั้นล่างยายเขี้ยวแค้นกระเจิง เราลืมไปว่าในย่ามมันมีมีดหมดเล่นแเอาผีเดือดร้อนโดยไม่รู้ตัว

ถาม :

ตอบ : มีอย่างรักก็แล้วแต่ๆ ว่าคาถากำกับในการใช้มันอย่างนั้นคือว่ามีดหมดนี่ในสมัยก่อนเขาใช้ในทางหมอจริงๆ คือ รักษาโรค โดยเฉพาะโรคที่เกิดจากไสยศาสตร์ เป็นโรคที่หาสาเหตุไม่ได้ ถ้าไปบ่อยๆ หมอเขาจะว่าเป็นอุปาทานเพราะเขาตรวจหาไม่เจอ เคยเจอมากับตัวเอง ตอนแรกเป็นอยู่ที่บริเวณห้อง พอเอ็กชเรย์ที่ห้องมัน

กระโถนช่างกรรมาสนี

เลื่อนไปที่หัวเข่า เลื่อนให้เราดูๆ เลยละ แล้วเราไปบอกหมอเขาว่าเอาแน่ๆ เลยต้องทำไม่รู้ไม่ชี้ ถึงเวลาเราก็ต้องมารักษาตนเอง สมัยก่อนเขาใช้เป็นหมอจริงๆ พอมาถึงยุคของหลวงพ่อดีม วัดหนองโพธิ์ หลวงพ่อดีมเป็นครูบาอาจารย์ร่วมสมัยกับหลวงปู่ปาน ท่านคงได้รับพรจากพระหรือจากเทวดา ท่านเลยทำมีดหมดลักษณะเล่มเล็กๆเอาไว้ติดตัวได้ ติดตัวเป็นมหาอำนาจป้องกันคุณไสยได้ทุกอย่ง นั้นละโดยเฉพาะสมัยนั้นพวกโจรเป็นเสือปล้นเขาจะหนั่งเหนียว เจอมีดหมดหลวงพ่อดีมนี่สยอง เหนียวแค่นี้ก็เข้า ทุกขา ทุกขัง ปฏิบัติตั้ง สัมปฏิจจามิ ตัวนี้เขาแปลว่าสำเร็จทุกประการ ไม่ต้องไปแปลหรืออกคาถาแปลแล้วไม่ขลัง

ถาม :

ตอบ : ทุกวันนี้เวลาอยู่ที่วัด เวลาทดสอบกับพวกพระ เขาเอาของมาถวายเป็นหีบในห่อนี้จะถามเขาว่าอะไร เขาจะตอบกันไม่ได้ บอกรู้มัยทำไมคุณตอบไม่ได้ คุณกลัวเสียฟอร์ม คุณกลัวว่าตอบผิดแล้วจะขายหน้า จำไว้เลยว่าจะผิดหรือถูกเรามีแต่ได้ไม่มีเสีย ตอบถูกได้กำไรกำลังใจมันมี ตอบผิดได้บทเรียน เราจะได้รู้ว่าเราตั้งกำลังถูกหรือผิดยังงี้ เสร็จแล้วก็บอกให้เขาว่ามันมีอะไร แล้วแกะออกมาก็จะตรง บอกว่าถึงผมตอบผิดผมก็ไม่เสียกำลังใจ ผมถือว่าผมเองชวยเองที่รู้ผิด มันจะเป็นอย่างนั้น ส่วนใหญ่จะไปกลัวผิดกลัวเสียฟอร์ม

ถาม : อย่างสมัยนี้มีอินเตอร์เน็ตเข้ามาแล้วเราเข้าไปดูในเวบไซค์นั้นเป็นข้อความก็ดีหรือเป็นรูปภาพแล้วเราไปดูรูปภาพหรือข้อความในนั้นแล้วถูกใจ ผมก็ไปก๊อปปี้ของเขามาโดยที่ผมไม่ทราบเจตนาเขาว่าเขา

จะให้หรือไม่ให้ จะถือว่าเป็นการละเมิดศีลข้อ ๒ มัยครับ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเขาไม่ได้ระบุชัดเจนว่าต้องเป็นสมาชิก ต้องเสียค่าสมาชิก ก็ไม่เป็นไร ถ้าเขาระบุชัดเจนว่าต้องเสียค่าสมาชิกจะมีระบบป้องกันเราอยู่แล้ว ถ้าเขาไม่ให้รหัสผ่านมาเราเจาะเข้าไปไม่ได้หรอก ได้แต่ดูแล้วก็น้ำลายยืดอยู่นั่นละ

ถาม : ไม่ได้ตั้งใจไม่ผิดใช่ไหมครับ ?

ตอบ : ลองกินยาพิษดูไม่ตั้งใจ ตายมัยละ ? ประเภทเดียวกัน

ถาม : ที่หนูฝึกมโนคูมันไม่ชัดเลยละ ?

ตอบ : มันไม่จำเป็นต้องชัด จำไว้ว่ามโนมยิทธิจริงๆมีแบบเดียวกันก็คือชัดเจนแจ่มใสเหมือนอาทิตย์ยามเที่ยง เพราะว่าเราขอबारมีพระพุทธเจ้า ท่าน ถ้าหากว่าเป็นพระปัจเจกพระพุทธเจ้า ท่านจะชัดเจนแบบพระจันทร์วันเพ็ญ คือจะมีเงามืดอยู่บ้าง เงามัวอยู่บ้างแต่ก็สว่างสดใส ถ้าเป็นพระอัครสาวกเหมือนคบไฟดวงใหญ่ ถ้าหากว่าเป็นพระอรหันตสาวกทั่วๆไปเป็นเหมือนอย่างกับเทียนดวงน้อย ถ้าเป็นผู้ที่ทรงฌานโลกีย์อย่างพวกที่ได้อภิญญาได้สมาธิเหมือนกับยามโพล้เพล้ใกล้ค่ำ คราวนี้เราขอबारมีพระสงเคราะห์มันจะชัดอย่างนั้น แต่เนื่องจากว่ากำลังใจของเราก่อนที่จะใช้มโนมยิทธินี้ ครูฝึกเขาจะสอนให้เราตัดร่างกายเสียก่อน ตัดความเกาะในโลภ ตัดความอยากในร่างกายเพื่อให้จิตมันส่องใส ทีนี้ถ้าเราบังคับไม่ได้จริงๆ มันไม่ค่อยส่องใสไม่ค่อยชัดเจน ขอให้เรามั่นใจว่าตรงหน้าเราใช่ ถ้าความรู้สึกบอกว่าตรงหน้าเราคือพระพุทธเจ้าถึงไม่เห็นเลยก็ขอให้โน้มจิตกราบลงไป อาตมาเองบางวันป่วยหนักๆ ร่างกายมันแย่ เรื่องของฌานสมาบัตินี้ถ้าร่างกายเจ็บป่วย

หิว กระทบมากๆ เหนื่อยมากๆ มันไม่เอากับเราเลย บางวันป่วยหนักๆ นี่ตั้งใจกำหนดเต็มที่เห็นยอดเกศแหลมๆ นิดเดียวเอง นิดเดียวก็นิดเดียวถือว่าพระพุทธเจ้าอยู่ตรงนั้น เราก็โน้มใจกราบลงไป คราวนี้ความรู้สึกแรกๆ เหมือนกับหลับตาลำของ เขาส่งของมาชิ้นหนึ่ง เขาถามว่าเป็นอย่างไร ? เราก็บอกตามสภาพว่า ลักษณะอย่างนี้ อันนี้มันน่าจะเป็นปากกา หรือไม่ก็อาจจะเป็นเศษไม้อันหนึ่ง ตอบไปตามความมั่นใจของเรา ถ้าครูฝึกเขายืนยันความมั่นใจมันเพิ่มขึ้นๆ จิตมันจะนิ่ง แหม ! แรกๆ ใจเต้นตึกตักๆ จะถูกหรือเปล่า ? พอตอบไปตอบมาเออ...เราเก่งนี่ แหมเหมือนกัน ใจมันซึกจะนิ่ง พอซึกจะนิ่งตอนนี้ภาพจะเกิด เพราะจิตนิ่งแล้วมันเหมือนกับน้ำที่นิ่ง พอไม่กระเพื่อมเราชะโงกเห็นหน้าตัวเองชัดมัย ? ภาพเกิดปุ๊บเราก็ตั้งใจมองให้ชัดปั๊บก็หายปั๊บ เพราะว่าจิตต้องไปถึงสถานที่นั้น ตอนนั้นเรานึกถึงบ้าน คนที่ได้อภิญญาสมาบัติคนที่ได้มโนมยิทธิจะเห็นเราอยู่ที่บ้านแล้ว เราต้องไปที่บ้านเราถึงเห็นบ้านนั้น แต่ที่เราเห็นบ้านนั้นเพราะความเคยชินของเราๆ จึงนึกออก บอกได้มัยว่าเราเห็นด้วยตา ไม่ใช่หรอกแต่ทำไมมันชัดละ นั่นละคือตัวมโนมยิทธิ คราวนี้เมื่อเราไปถึงตรงนั้นเราถึงเห็น พอเราเห็นภาพปั๊บเราต้องเพ่ง พอเราเพ่งปั๊บเราใช่อะไร ? สายตากล้ามเนื้อตาใช่มัย ? ก็คือเรานึกถึงตัวก็ตั้งจิตกลับ เราดึงออกมาจากตรงนั้นแล้วเราจะเห็นอะไรละ? มันก็หายวับไป โนเมื่อมันหายวับไป เราเอาใหม่ตั้งทำใหม่ พอไปถึงเห็นอีก เพ่งอีก หายอีก บางคนติดอยู่ตรงนี้เป็น๑๐ปีก็มี ขอให้เราทำความเข้าใจว่า ก่อนหน้านั้นแค่เราคลำๆ ไม่เห็นแค่ความรู้สึกอย่างเดียวก็แหมแล้ว รถมาสีอะไรบอกได้หมด คนหนึ่งมาก็คนบอกได้หมด เห็นไม่เห็นข้างหัว

มันปะไรเราพอใจของเราแค่นี้ ถ้าทำใจสบาย ๆ อย่างนี้ได้ภาพจะ
อยู่ได้นานเท่าที่เราต้องการ สำคัญอยู่ตรงจุดนี้เอง เพราะฉะนั้น
แรกๆ มันเหมือนกับเราหลับตาลำของ ตอนแรกก็กึ่งไม้ ผิดนี้หัว
คลำไปคลำมามีหัวงอยู่หน่อยหนึ่งมีที่กดอยู่นิด ปากกาที่ พอครุฝึกเขา
ยืนยันว่าใช่ ต่อไปคลำใหม่ปากกา คลำอีกครั้งก็ปากกา ต่อไปคลำบีบ
ก็ปากกา มันจะยิ่งแม่นยำยิ่งคล่องขึ้นเรื่อยๆ ในเมื่อเราไม่เห็นมัน
คล่องแล้ว ไม่จำเป็นต้องเห็นก็ได้ ถ้าเราวางกำลังใจอย่างนี้
ภาพก็จะเริ่มปรากฏ

ถาม : โยมนี้หลับตาจะมีตๆ ลืมตาจะเห็นชัดคะ ?

ตอบ : มโนมยิทธินี้ จะลืมตาหรือหลับตามีผลเหมือนกัน เพียง
แต่ว่าที่เขาให้หลับตาเพราะว่าบางคนตัดประสาทตาที่รับภาพอื่นออก
ไม่ได้ อย่างเช่นว่า เห็นคนนั่งอยู่ เห็นคนเดินอยู่ เห็นรถวิ่งไปวิ่งมา ไม่
สามารถจะตัดออกจากภาพที่ตัวเองต้องการได้ ยิ่งภาพพระนิพพาน
นี้ถ้าหากว่าใช้สายตาแบบลืมตาดูนี้ มันเหมือนกับเห็นลมเป็นตัว อธิบาย
ยากมากบอกไม่ถูกหรือ เหมือนกับเห็นลมเป็นตัว รู้สึกว่าอยู่ตรงหน้า
เรานี้สว่างเจิดจ้าสดใสมากเลย ลักษณะวิมานเป็นยังไรรู้หมด พระพุทธ
เจ้าอยู่ยังไรรู้หมด แต่ความจริงๆ แล้วก็คือไม่ได้เห็นอะไรเลยทั้งๆที่เรา
ลืมตาใสๆ อยู่ อยู่ในห้วงความนึกที่เรียกว่า มโนเท่านั้น แต่ที่เราสามารถ
อธิบายได้ถูกหมดว่าเป็นอย่างไร คราวนี้เมื่อคนที่ชำนาญอย่างนี้ไม่ถือว่า
ผิดปกติ เก่งซะด้วยซ้ำไป แต่ถ้าคนทั่วไปแล้ว ถ้าลืมตามันไม่มีความ
คล่องตัวเขาตัดประสาทตาไม่ได้เห็นภาพอะไรจะไปสนใจ ภาพที่เราต้อง
การจะหายไป เขาถึงได้บอกมาให้หลับตาซะก่อน ถ้าคล่องตัวแล้วค่อย

ลืมตา พอลืมตาขึ้นมาต่อไปคล่องๆ ตัวมากลืมตาหลับตาอารมณ์ใจ
มันเท่ากัน

ถาม : คือว่าที่แรกๆ พอฝึกๆ ไปแล้วจะวิปัสสนารู้สึกเหมือนว่า
ตรงนี้มัน... (ไม่ชัด)... ?

ตอบ : ไม่จำเป็นหรือขึ้นไปกราบพระบนนิพพานแล้วอยู่บน
นั้นให้ได้นานที่สุด เป็นวิปัสสนาชัดเลย

ถาม : คือตอนนี้ขึ้นไปกราบพระอย่างเดียวแล้วก็ลงมาดูใจ
ตัวเองข้างล่าง ?

ตอบ : อันนั้นพอแล้ว ดูใจก็ไม่ต้องลงมาดูข้างล่างดูต่อหน้า
พระข้างบนนั้นละ ถ้ามีสิ่งที่ไม่ดีอยู่ที่ขั้วไข่มันออกไป เอ็งไม่ต้อง
เข้ามาอีกซ้ำไม่ต้องการแล้ว ถ้ามีสิ่งที่ดี ๆ อยู่พยายามสร้างให้มันดียิ่ง ๆ
ขึ้นไป เราอยู่กับพระเป็นการตัดรัก โลภ โกรธ หลง ไปในตัวอยู่แล้ว
ไม่ต้องเสียเวลาไปคิด ไปพิจารณาอะไร ทั้งสิ้น เพียงแต่หาวิธี
ให้อยู่ตรงนั้นให้นานที่สุด คราวนี้เมื่อเราทำอย่างนี้บ่อย ๆ
พอจิตมันเคยชินมันจะอยู่ได้นานขึ้น ใหม่นี้ไม่ชินกับพระนิพพาน
ยังไม่ทันรู้ตัวเลย เพิ่งรู้ว่าเราจะกราบพระ อ้าว..ลงมาอยู่ข้างล่างแล้ว
พวกเราส่วนใหญ่จะมีประสบการณ์อย่างนี้ สมัยก่อนที่ฝึกใหม่ๆ อาศัย
ว่าสวดมนต์ได้เยอะ ในเมื่อสวดมนต์ได้เยอะก็หาวิธีการทำอย่างไร
เราจะลือกกำลังใจของเราให้อยู่กับพระให้นานที่สุด ก็ตั้งใจว่าเราจะ
สวดมนต์ถวายเป็นพุทธบูชา ถ้าไม่จบซ้ำไม่ลงละ คราวนี้ในเมื่อมี
งานให้ก็เท่ากับว่ามีที่ให้เกาะ มันก็อยู่ได้แม้จะหยาบไปหน่อยแต่ก็
สามารถจะเกาะพระนิพพานได้นาน อารมณ์เคยชินจะมากขึ้นๆ ต่อไปอยู่

ได้นานเท่าที่เราต้องการ

ถาม : ถ้าเรารู้สึกว่าเราขึ้นไปนี้อยู่ที่อารมณ์แล้วเราจะให้รู้สึกนี้ให้เชื่อว่าเราอยู่ตรงนั้นจริงๆ ?

ตอบ : ไม่ต้องให้เชื่อ มันอยู่ตรงนั้นจริงๆ ทำอย่างไรจะให้เราอยู่ตรงนั้นให้นานที่สุด ให้เราอยู่บนพระนิพพานไม่ต้องไปไหนหรือกน้อมเชิญพระพุทธเจ้าเข้ามาอยู่ในวิมานของเราด้วย ตั้งใจนึกถึงท่านตลอดเวลาตั้งใจว่าถ้าเราหลับก็ขอหลับในลักษณะนี้แหละ กำหนดใจนึกถึงภาพของท่านสว่างไสวเฉพาะหน้าของเรา จะองค์ใหญ่องค์เล็กแคไหนแล้วแต่เราชอบใจ ตัวเราข้างบนจะนอนท่าไหนแล้วแต่เขาชอบใจ ส่วนข้างล่างปล่อยมันหลับไป

ถาม : ถ้าไปให้ไปนิพพานที่เดียวที่อื่นต้องไปหรือเปลาคะ ?

ตอบ : ไม่ต้องไปหรอก ให้ไปนิพพานที่เดียวก็พอแล้ว เพราะว่าส่วนใหญ่ถ้าหากว่าไปที่อื่นกำลังใจจะเกาะจุดนั้นๆ ถ้าเราตายตอนนั้น ดีไม่ดีก็เป็นได้แค่พรหมเพราะว่าไปด้วยกำลังของสมาธิสมาบัติ แต่ถ้าหากว่าเราไปนิพพานที่มันใจได้แน่นอนว่า ถ้าตายก็อยู่ตรงนั้น ไม่จำเป็นต้องเก่ง คนอื่นเขาเก่งปล่อยเขาเที่ยวไปเกาะเดี่ยวนั้นหลงทางไปเองแหละ เทียบมากๆ หลง

ถาม : ส่วนใหญ่จะไปได้... ?

ตอบ : อันนั้นไปได้ อาตมาทำอะไรตรงร่องอยู่เสมอ มันเหมือนกับโบราณที่ว่า ขี้ตรงร่อง สมัยก่อนจะเป็นบ้านได้สูง เขาจะมีร่องกระดานอยู่ กลางค้ำกลางดินลงไปข้างล่างไม่ได้หรอก พวกสัตว์ร้ายมันมีเขาก็จะเอาโองเอาไหไว้ข้างล่างถ้าอยู่จระบีสภาจะลงไป เพราะฉะนั้น

กลางคืนคล้ำๆไปคล้ำๆมาบังเอิญถ่ายตรงร่องได้ ก็จะไม่เลอะข้างบนอาตมาเองสมัยใหม่ๆ ทำอะไรหลายอย่างตรงร่อง อย่างเช่นว่าเราชอบนิพพานอย่างเดียวที่อื่นไม่ค่อยอยากไป ชี้เกียจขึ้นมาก็ใช้วิธีอาราธนาขอบารมีพระ ขอให้พรหม เทวดาผู้มีพระคุณของเราทั้งหมดขึ้นมานบนนิพพาน แล้วเราก็กกราบท่านที่เดียวพร้อมกับพระพุทธเจ้า พระปัจเจกพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหมด ทำไปทำมาเสร็จกูบ้าหรือเปล่าวะทำไมทำอย่างนี้ได้ ? พอมาตอนท้ายๆก่อนหลวงพ่อมรณภาพไม่นาน ท่านบอกว่าท่านพาพรหม พาเทวดาไปนิพพานหมดเลย นั่นก็คือขี้ตรงร่อง ส่วนอีกยกหนึ่งก็คือว่า เรื่องของคาถาเงินล้าน เคยท่องคาถา สัมปจิตฉามิ กับ สัมปปฏิฉามิ ต่อเนื่องกันมาตลอด พอมาเจอคาถาเงินล้านมี สัมปปฏิฉามิ มันก็สัมปจิตฉามิไปด้วย ๒ อย่างรวมกันไปเลย มาตอนหลังก่อนหลวงพ่อมรณะไม่นาน ท่านก็บอกให้เอาสัมปจิตฉามิใส่ลงไปด้วย ของเราใส่ไปหลายปีแล้ว เลยกลายเป็นว่าทำอะไรฟลุคๆถูกเข้าพอดี อันนี้ถือว่าบังเอิญโชคดี

ถาม : การเดินทางขึ้นรถขึ้นอะไรก็แล้วแต่เราจะเอาจิตไปเกาะ... (ไม่ชัด)... ?

ตอบ : อาตมาจะยกจิตขึ้นไปกราบพระ ตั้งใจว่าถ้ามันเกิดอุบัติเหตุอันตรายอะไรถึงแก่ชีวิตขอยูอยู่กับท่านที่นั่น แล้วอีกอย่างหนึ่งเวลาเมื่อไรตอนนั้นจะกราบทูลถามท่านเลย มีอยู่เที่ยวหนึ่งภาวนายกจิตขึ้นไปกราบเห็นพระพุทธเจ้าองค์หนึ่งมาอ้วนสวยเลย ไม่เคยเห็นมาก่อน เหลืองอร่ามอย่างกับทอง กราบทูลถามว่าเป็นพระพุทธเจ้าองค์ใด ท่านตอบว่าจำสมเด็จพระพ่อของเธอไม่ได้เหรอ ? คำว่าสมเด็จพระพ่อกหมายถึง

พระพุทธรูปก็สสพเพราะว่าเคยเกิดเป็นพ่อเป็นลูกกันมา บอกว่าตาม
ที่ตกลงกันมา ถ้าสมเด็จพ่อมาต้องมาในลักษณะพระพุทธรูปปางลีลา
แล้วทำไมถึงมาในลักษณะอย่างนี้ ท่านบอกทำให้เธอจำไว้นะ ถ้าหากว่า
พ่อมาในลักษณะนี้เธอจะมีลาภมาก งวดนั้นรวยจริงๆ

ถาม : ทำถูกต้องใช่ไหมคะ ?

ตอบ : คือว่าอย่างไรก็อย่าประมาท แต่ว่าอีกเกี่ยวหนึ่งนั้น
ประเภทที่เรียกว่าตั้งหลักไม่ทัน เพราะว่าหัวหน้าป่าไม่ไปกับเขาๆ ไปส่ง
ก็ชวนคุยตามเรื่องโน้นเรื่องนี่จนกระทั่งเรื่องงานเรื่องการโยก
ย้ายของเขาไปเรื่อย เพราะว่าเวลาชวนคุยบางทีเราก็เผลอหลุดให้เขา
เหมือนกัน เขาก็ได้ประโยชน์ของเขาอยู่ คุยไปคุยมาจนกระทั่งหมดเรื่อง
เราก็ฟังพนักงานลับตาก็ถึงพระของเรา พอนึกบ๊ีบเห็นภาพพระเหมือนกับ
พระแตกฉายงาข้าวทั้งองค์เลย ก็เลยเอ๊ะวันนี้พระเป็นอะไร พอเราฟัง
จะเอ๊ะเท่านั้นเสียงดังเปรี้ยะ กระจกหน้าหมดเกลี้ยงเลย ร้าวลักษณะ
ที่เราเห็นชัดๆเลยตั้งหลักไม่ทันเลย ยังไม่ทันได้ถามพระเลยว่าเป็น
เพราะอะไร ริ่งตามรถอื่นหรือใจไม่รู้ มันคิดหिनใส่หรือใจไม่รู้ อันนั้น
ตั้งหลักไม่ทันแล้วแต่คุยอยู่ สมณำหน้าหน้าหมดไป ๒,๕๐๐ (หัวเราะ)

ถาม : เวลาใส่บาตรเราไม่ได้ใส่บาตรเองนะค่ะ เราให้แม่ใส่
เราจะได้อะไรบ้างคะ ?

ตอบ : เราได้ ๒ ต่อ อันดับแรกถ้าหากว่าเราทำด้วยตัวเอง เสียเงิน
เสียทองด้วยตัวเอง อันนี้เป็นทานบารมีของเรา ถ้าหากว่าให้แม่ใส่จะได้
ตัวปัตตานุโมทนาบุญ พलयินดีในบุญของคนอื่นด้วย แล้วก็ได้อะไร
เวียยาวัจฉมัย คือช่วยงานบุญคนอื่นเขาให้สำเร็จด้วย คือแม่เขาจะทำได้

อย่างนั้นเพราะเรา ได้เพิ่มขึ้นอีกเยอะ ดีกว่าใส่เองมั๊ย ?

ถาม : เราไม่ได้ใส่เองนี่คะ ?

ตอบ : ไม่เป็นไร ขอให้สิ่งนั้นเป็นของเราเท่านั้น แล้วอีกอย่างหนึ่งก็
คือว่าถึงไม่ใช่ของเรา แม่หามาเอง แม่ใส่เองเราก็สาธุพलयินดีไปด้วย
เป็นปัตตานุโมทนาบุญไป ได้บุญเหมือนกัน ปัตตานุโมทนาบุญนี้ถ้าหาก
ว่าออกจากจิตของเราจริงๆ๘๐%ของคนทำเลย เพียงแต่ถ้าหากว่า
จะได้รับผลอันนั้นจะรับผลช้ากว่าคนที่เขาทำเองหน่อยหนึ่ง ต้องให้
คนที่ทำเองได้รับผลอันนั้นแล้ว ตัวปัตตานุโมทนาบุญนี้เป็นกำลังใจ
ที่ยินดีที่คนอื่นเขาได้ทำบุญที่เราไม่ได้ทำ มันเป็นมุทิตาจิตที่ออกจาก
กำลังจิตกำลังใจจริงๆตอนนั้นเห็นว่าคนทั้งสัตว์ทั่วโลก มันล้วนแต่
น่ารักน่าสงเคราะห์ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น ทีนี้เราไม่สามารถจะทำได้
แต่มีคนอื่นเขาทำมันนำยินดีจริงหนอ มันจะอยู่ในลักษณะอย่างนั้น
แต่ปัจจุบันพวกเราเห็นเขาทำแล้วสาธุ สาธุของเรามันแฝงความหมายว่า
กูเอาด้วย ตรงนี้ตั้งกำลังใจผิดไปนิดหนึ่ง ให้เปลี่ยนกำลังใจนิดหนึ่ง
จะเป็นปัตตานุโมทนาบุญที่แท้จริง อย่างนั้นไม่ใช่ที่ไม่ดีนะ ดี เพราะถือว่า
กำลังใจของเราเกาะด้านคืออยู่ แต่ว่ามันประกอบไปด้วยด้วยความอยาก
ได้อยู่หน่อยๆ

ถาม : ผู้เป็นลูกปฏิบัติ แต่เป็นผู้หญิง ปฏิบัติได้ถึงที่สุดแล้ว
พ่อแม่จะได้ด้วยมั๊ยคะ ?

ตอบ : ได้ พ่อแม่ได้ด้วยเพราะว่าเรื่องของการบวช ถึงคุณบวช
เข้าไปก็เถอะ ถ้าไม่เป็นพระซะอย่างก็แยะเลย แต่ว่าเราเป็นลูกผู้หญิง
ไม่จำเป็นต้องบวชเองก็ได้ เห็นคนอื่นบวชเราพร้อมเป็นเจ้าภาพ คนที่บวช

เองได้ผลบุญ ๖๐ กัป ตัวคนเป็นเจ้าของภาพล่องไปชะ ๑๕ กัป พ่อแม่ได้ ๓๐ คนเป็นเจ้าของภาพได้ ๑๕ คนช่วยงานบวชได้ ๘ เราได้ ๑๕ ก็บวชชะ ๑๐ องค์เป็นโง่งง ล่องไปชะ ๑๕๐ เยอะกว่า ๖๐ ของเขาตั้งเยอะ หรือไม่ก็ ทำตัวเองให้เป็นพระอริยเจ้า จะได้ไม่ต้องมานั่งเสียดอกเสียดใจ พอเราทำตัว เป็นพระอริยเจ้าตั้งใจอุทิศส่วนกุศลให้พ่อแม่สบายบอกแล้วว่า ถ้าหากว่า ทำได้เท่าไร คนที่ได้เขาได้ด้วยอย่างน้อยๆ ก็ ๘๐% ในเมื่อเขาโมทนา ถ้าถึงที่สุดเขาไปนิพพานด้วย หลวงพ่อบอกว่าเจอหลายคน เขาไปคอย อยู่ข้างบน บอก เฮ้ย..มาได้ยังไง ก็โมทนาบุญของท่านไงครับหลวงพ่อบอก แหม..เสียท่า เราปล้ำอยู่เป็น ๑๐ ปีบีบเดียวมันเอาไป ชะแล้ว

ถาม : มโนมยิทธิปีที่แล้วเหมือนมีพระพุทธเจ้ามาที่วิมานหลวงพ่อก แล้วหลวงพ่อกก็กราบท่านเหมือนว่าจะประกาศให้เทวดาทิ้งหมดรู้ว่า ลูกคนนี้จะไปนิพพาน เทวดาก็โมทนาแต่โยมทำไมไม่รู้สึกละใจ ?

ตอบ : ตอนนั้นอารมณ์ใจมันปล่อยหมดแล้วนี่ ดีชั่วมันไม่เกาะแล้ว มันต้องประกอบด้วยสังขารุเบกขาญาณอย่างสูงสุด ที่นี้มันไม่ปรุง ไม่แดงอะไรแล้ว ไปรู้สึกดีใจอะไรก็เฉยไปเฉยๆ

ถาม :

ตอบ : แต่ถ้าเรื่องมันผิดไม่ถูกต้องตามนั้นก็ขอบคุณท่านด้วยว่า ชอบคุณที่อุตสาหมาทดสอบกำลังใจ ถ้าหากว่ารู้พร้อมๆ กัน ๓ เรื่อง ๔ เรื่องๆ ที่ ๑ ถูก ที่ ๒ ถูก ที่ ๓ ถูกอย่าเพิ่งเชื่อเรื่องที่ ๔ เพราะว่าการ ทดสอบกำลังใจกันเขามาทุกเวลาและทุกโอกาส ยิ่งได้ทิพจักขุญาณ ชัดเจนแจ่มใสเท่าไร ยิ่งทดสอบเราหนักเท่านั้น เพราะฉะนั้นในช่วงที่ อยู่วัดทำซุงมาด้วยกัน สมัยนั้นจะขยัน โดยเฉพาะเพื่อนพระรุ่นเดียวกัน

๑๒-๑๓คนนี่จะมีการข้อมกันอยู่ทุกวัน เสร็จแล้วจะมาสนทนาธรรมกัน ก่อนที่จะจำวัด สอบถามไปเถอะ พอเหลือระยะสุดท้ายทุกองค์เหลือคาถา เหมือนกันอยู่บทยุทเดียวก็คือ กุไม่เชื่อ คือเชื่อเมื่อไหร่มันต้มเราเมื่อนั้นแหละ ทั้งๆที่เรื่องสุดท้ายถูกแจ้งๆเลย พอขยับมาอีกเรื่องหนึ่งเราเชื่อชะก่อนนี้ แจ้งเลย เพราะฉะนั้นรับรู้ไว้เฉยๆถ้าเป็นไปตามนั้นเราก็หนีอมจิตด้วยความขอบคุณว่า อุตสาหที่มาบอก ต้องเหนื่อยต้องยากมาบอกเรา ล้วงหน้าก็ขอบคุณเป็นอย่างยิ่ง แต่ถ้ามันผิดเราช่วยเองข้างหัวมันเถอะ เพราะฉะนั้นบอกได้คำเดียวไม่ต้องเชื่อ มันจะจริงไม่จริงข้าง มันเรื่องของมันไม่ใช่เรื่องของเรา เรื่องของเรา หน้าทีเฉพาะหน้าคือ ทำอย่างไรที่ให้ชำระจิตใจให้ผ่องใสปราศจากกิเลสให้มากที่สุดเท่าที่จะ มากได้ เรื่องอื่นทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็นเครื่องถ่วงทั้งนั้น

ถาม : แล้วถ้าอย่างเพื่อนชอบทายว่าพรุ่งนี้เช้าจะเจออะไรแต่เรา ไม่ได้สนใจอย่างนี้...(ไม่ชัด)...

ตอบ : ถ้าหากว่าเขาทาย เราก็นึกถึงพระ ถ้ายังจับภาพพระเป็นปกติ นึกถึงว่าพระองค์ท่าน พร้อมกับวิมานอยู่เหนือเศียรเรานิดเดียวเท่านั้น ถึงเวลาก็นึกถึงท่าน นิพพานอยู่แค่นี้ไม่ได้อยู่ไกลเลย

ถาม : เขาพยายามจะไข่มโนอย่างนี้จะป็นอะไรมัย ? เราเองคิดว่าข้างหัวมัน ?

ตอบ : เป็นการข้อมบ่อยๆ มันก็คล่องตัวดี คือว่าเราสักแต่รู้ว่ารู้เท่า นั้น รู้อย่างไรตอบไปอย่างนั้นไม่ต้องกลัวผิดหลับหูหลับตาตอบ ผิดมันก็ถือว่าปกติ แต่ถ้าถูกเราเก่ง เรารู้จักให้กำลังใจตัวเองบ้าง

ถาม : ถ้าเราไม่สนใจล่ะคะ ?

ตอบ : ถ้าไม่สนใจก็ถือว่าเราทำถูก มีอะไรก็กินไปอย่างนั้น แต่ถ้าเราต้องการรู้ว่ามันคืออะไร เราสามารถตอบได้ก็ตอบไป

ถาม : ทำไมเวลานั่งขัดสมาธินั่งสมาธิมันถึงเจ็บขา ?

ตอบ : ธรรมดา ขัดอยู่มันจะไม่เจ็บได้ยังไง

ถาม : มันเจ็บแรงมากเลย ?

ตอบ : เขาเรียก ขันธมาร เขาพยายามทดสอบกำลังใจของเรา พระสายหลวงปู่มั่นเรียกว่า นั่งทับทุกข์ คือให้มันมันใจไปเลย ว่าร่างกายนี้มันทุกข์จริงๆ แล้วเขาจะพิจารณาต่อไปเลย ถ้าหากว่าในลักษณะนั้นอาตมาเคยทำมาแล้ว นั่งที่หนึ่ง ๓ ชั่วโมง ๕ ชั่วโมง โอ้โฮ.. เจ้าพระคุณแห่งมันไหลอย่างกับงูเลื้อยเลย คือใจของเรานั้นยังไม่นิ่ง พอไม่นิ่งจะไปกังวลกับอาการเวทนานั้น กว่าจะแยกออกว่าเวทนานั้นเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นมันใช่เราหรือเปล่า ? หรือว่ามันเป็นเรื่องของร่างกาย ? กว่าจะแยกตรงนั้นออกได้ก็เหนื่อยเหลือ รุ้สึกว่าก้นมันบางลงๆ กระดูกเกือบทะลุออกมาแล้วจริงๆ สายของหลวงปู่มั่นไม่ได้ให้ปฏิบัติอย่างนั้น ที่สายหลวงปู่มั่นจำเป็นต้องปฏิบัติอย่างนั้นเพราะส่วนใหญ่จะอยู่ภาคอีสาน ภาคอีสานจะลำบากเรื่องการทำมาหากิน ลำบากด้วยดินฟ้าอากาศ คนต้องต่อสู้ดิ้นรนมาตั้งแต่เล็ก ๆ กำลังใจจะเข้มแข็งกว่าคนอื่น พูดง่าย ๆ ก็คือภาษาพระจะเรียกว่า ดีกว่าคนอื่นเขา ถ้าไม่เจอการทดสอบลักษณะว่าให้อุดอาหารบ้าง นั่งกันข้ามวันข้ามคืนบ้าง จิตมันจะไม่ยอมสงบ ไม่ยอมลงง่าย ๆ ก็เลยต้องทรมาณกันลักษณะนั้น พระพุทธเจ้าท่านบอก ว่า หลักการปฏิบัติมี ๔ อย่างคือ

สุขาปฏิบัติ ขิปปากิณญา ปฏิบัติง่าย ๆ แล้วบรรลุเร็ว อย่างสาย

ของหลวงปู่อย่างนี้

ทุกขาปฏิบัติ ขิปปากิณญา ปฏิบัติลำบากแต่บรรลุเร็ว อย่างสายของ หลวงปู่มั่น

สุขาปฏิบัติ ทนธาภิณญา ปฏิบัติสบายแต่บรรลุยาก อันสุดท้าย ทุกขาปฏิบัติ ทนธาภิณญา ปฏิบัติก็ลำบากบรรลุก็ยาก เพราะฉะนั้นในเมื่อมันมีแนวปฏิบัติถึง ๔ แนวอย่างนี้ เราก็รู้อยู่แล้วว่าเราอยู่แนวไหนก็จับแนวนั้นไปหลวงปู่ไม่เคยสอนให้ลำบาก ท่านบอกให้อนสบายๆ ด้วยซ้ำ อาตมาเองหากินทางนอนจนเตียงเป็นร่องไปแล้ว

ถาม : อย่างเรื่องสัญญาที่เราจำได้ อย่างเราเหนื่อยใจใครซักคนนี่เรารู้ว่าทำไม แต่ทำไมเราตัดไม่ได้คะ ?

ตอบ : เพราะสติและปัญญายังมีกำลังไม่เพียงพอ จำเป็นที่จะต้องสร้างความเข้มแข็งให้กับจิตให้มากกว่านี้ด้วยการภาวนา การภาวนาจะสร้างสติของเราให้มั่นคง ทำให้กำลังใจของเราเข้มแข็ง พอถึงเวลาถึงวาระเราต้องรู้จักพิจารณาดูว่า เราน้อยใจเขามันได้ประโยชน์อะไร เขาก็ตายเราก็ตายในที่สุดก็ต่างคนต่างตาย ระหว่างที่มีชีวิตอยู่เขาก็ทุกข์ เราก็ทุกข์ เราเองเราน้อยใจเขาเราโกรธเขาเราคิดมากอยู่คนเดียวเขานอนสบายเราหาเรื่องทุกข์ใส่ตัวหรือเปล่า? พอปัญญาเกิดมันจะค่อยๆ ละค่อยๆ ตัดไปเรื่อย แล้วในที่สุดพอเจอหน้ามันก็รู้สึกเฉยๆ ไม่กระเทือนอีก แม่เมตตาให้เขาบ่อยๆ แรกๆ ก็ให้คนที่เรารักก่อน ถ้าไปให้คนที่เราเกลียดมาก ๆ มันจะต่อต้าน แรกๆ ให้คนที่เรารักก่อน แล้วหลังจากนั้นพอกำลังใจมันคงก็ให้คนที่เราไม่รักเราไม่เกลียดคือบรรดา คนที่เกิด แก่ เจ็บ ตายจะเป็นคนก็ดีเป็นสัตว์ก็ดี จะเป็นภพใดภูมิใดก็ตามแล้วหลังจากนั้นให้

คนที่เราเกลียดน้อย แล้วค่อยให้คนที่เราเกลียดมากๆ ถ้าไม่อย่างนั้นแล้ว
ไปให้คนที่เกลียดมากที่สุดแล้วมันตีกลับ แรงแชเยอะกว่าเต็งกลับ ยัง
มีใครยังขี้น้อยใจอีก พิจารณาดูนะ แหม...ไปเจ้าคิดเจ้าแค้นน้อยใจเขา อด
นอนข้ามวันข้ามคืน อดนั้นหลับครอกไม่รู้เรื่องปล่อยให้เราฉลาดอยู่คนเดียว
จะว่าคิดมากก็ไม่ได้อันคิดอยู่คนเดียว คิดคนเดียวมันจะคิดมากได้อย่างไร?

ถาม :

ตอบ : ยกให้มันไปเถอะ จำไว้เลยว่า เรื่องของกำลังใจสำคัญที่สุด
สมัยของหลวงพ่อกับไปอเมริกา คณะที่ติดตามไป ๔๒ คนค่าเครื่องบิน
อย่างเดียวล้านกว่า กราบเรียนหลวงพ่อกับว่า หลวงพ่อครับ ค่าเครื่องบิน
เยอะขนาดนี้มันจะคุ้มกับที่ไปหรือครับ ? ท่านบอกว่า แกเห็นแต่ตัวเงิน
แกก็ว่าไม่คุ้มแต่แกจำไว้เลยว่า ถ้ามีคนสามารถยกจิตขึ้นนิพพาน
สักคนเดียว เงินล้านซื้อนิพพานไม่ได้ นั่นคือความเมตตาของหลวงพ่อกับ
ท่านสงเคราะห์ให้ถึงขนาดนั้น อาตมาถึงเดี๋ยวนี้ก็ไม่ยอมไปต่างประเทศ
เสียต๋ายเงินตั้ง ๔ หมื่น ๕ หมื่นสองกิดดูพันเดียวของอเมริกาแล้วตอนนี้
ล่อไปเท่าไรแล้ว ๔ หมื่นกว่า ไปกลับก็เกือบแสน เจริญมั๊ยละ ? แล้ว
ลองคิดดูซิว่า ไปกลับเกือบแสนแล้วดีซิว่า ๔๒ คนมันล่อเข้าไปเท่าไร
๔ ล้านกว่า แต่ที่นี้มันไม่ถึงแสนนะซิมัน ๘ หมื่นกว่า ๘X๔ = ๓๒ ล้าน
กว่าบาทแล้ว ๓ ล้านกว่าซื้อนิพพานได้มั๊ย ? ไม่ได้หรือ อ้าว...นั่งรักษา
อารมณ์อย่าไปฟังชานปล่อยไปไกลอีกแล้ว ตั้งให้อยู่แต่ตรงนี้
อยู่แต่ล้มหายใจเข้าออกตรงนี้ ทุกอย่างที่เราคิด ถ้าไม่อดคิดก็
อนาคตเท่านั้น อดคิดทำให้เราไปนิพพานไม่ได้หรือ ถ้าไปได้มัน
ไม่มานั่งทุกข์อยู่ตรงนี้หรือ อนาคตยังมาไม่ถึง รถที่มากไม่ถึง
เราขึ้นมันได้มั๊ย ? มันไม่ได้ เพราะฉะนั้นต้องอยู่กับปัจจุบัน คือ

ตอนนี้เดี๋ยวนี้ เป็นการจำกัดทุกข์ให้อยู่เฉพาะหน้า มันก็จะเหลือแต่
นิพพานทุกข์ คือ ทุกข์เนื่องทุกข์ที่เกิดขึ้นกับเราอย่างเช่นว่า เจ็บ ป่วย
หนาว ร้อน ทิวกระหาย ปวดอุจจาระ ปวดปัสสาวะ แต่ถ้าหากว่าเราคิด
เมื่อไหร่มันจะเพิ่มทุกข์ให้ทันที แรกๆ หยุดความคิด คือควบคุม
ขอบเขตของมันให้ได้ก่อน แล้วหลังจากนั้นแล้วค่อยวางความคิด
ตอนนี้เอาแค่หยุดมันให้ได้ก่อน ไม่ยาก เดี่ยวจะไล่กวาดให้ไปนิพพาน
ให้หมด รู้ตัวว่าใกล้ตายแล้วไม่คอยปิดไม่คอยบังหรือ มีความสามารถ
เท่าไรจึงออกมาหมด แล้วยังปีนเจ้าพระคุณเถอะ ทั้งในทั้งนอก
และทะเลไม่เป็นท่า อาตมาเองก็แย้ ตอนนี่มะเร็งมันกินออกข้างนอกแล้ว
แข่งขาละทะเล ๔ แผล ๕ แผลปล่อยมันๆ กินได้แต่รดฝูๆ คันนี้แหละ
กินคนขับรถไม่ได้หรือ เดี่ยวคนขับรถลงโน้นนั่งปอร์เช่ไป ถ้าขึ้นทำไม่ได้
ไปเจอจักรยานไปเกยขึ้นหน้าเสื่อถอยหลังอีกละยุ่งเลย (หัวเราะ)

(เล่าเรื่องหลวงปู่) หลวงปู่มหาอำพัน อายุ ๘๐ กว่าแล้ว ลูกศิษย์
มากี่คนสอบถามถึงพ่อถึงแม่ถึงลูกถึงหลานถึงเหลนได้หมด แต่ละคน
ชื่ออะไรนี่ก็ออกหมด นั่นแหละผู้ที่มีจิตตั้งมั่น ผู้ที่มีสติตั้งมั่นพูดถึง
เรื่องที่ผ่านมาแล้วนานๆ เรื่องที่พูดผ่านมาแล้วนานๆก็จำได้ เพราะว่าจิต
มันมีสภาพจำ แต่ว่าไม่ได้จำในลักษณะสับสนวนววย จะเก็บชุกเอาไว้
มุมใดมุมหนึ่งของมัน พอต้องการแล้วมันจะดึงของมันขึ้นมาเอง

ถาม : (ถามเกี่ยวกับเรื่องของการอารมณ์และการรับรู้)

ตอบ : ใช้คำว่า สักแต่ว่ารู้ สักแต่ว่ารู้เรื่องของเขาไม่ใช่เรื่องของเรา
จำไว้ว่าเราไม่สามารถจะแก้ไขคนรอบข้างได้ เพราะนั่นเป็นเรื่อง
ของโลก เราแก้ไขได้เฉพาะเรื่องของเรา เพราะฉะนั้นอย่าไปเอา

เรื่องของโลกมาเป็นเรื่องของเรา กอง ๆ ไว้ตรงนั้นแหละ รู้ก็สักแต่
ว่ารู้ไม่ต้องรับเข้ามาเลย ตัวนี้มันเป็นกิเลสของมารอย่างหนึ่ง ให้เรารู้ว่า
กิเลสแท้จริงของมารเป็นอย่างไร รู้แล้วพูดไม่ได้ของมันจะแตกตาย คั้น
ปากยับ ๆ อยากจะบอกเขา โดยเฉพาะเรื่องหลายเรื่องนี่คนพูดต่อหน้า
เรามันพูดอย่างหนึ่งแต่สิ่งที่เขาทำเขาทำอย่างหนึ่ง รู้ ๆ อยู่ว่าโกหก
แต่ต้องนั่งยิ้ม ๆ ฟังมันพูดเพราะฉะนั้นถึงรู้มาก็รับรู้ไว้เฉย ๆ อะไรจะเกิด
ขึ้นก็ช่างมัน เรื่องของมันไม่ใช่เรื่องของเรา

ถาม :

ตอบ : ดูใจของเราเองดูว่าตอนนี้มีกิเลสมั้ย ? มีรีบ ๆ ไล่ออกไป
ระวังไว้อย่าให้มันเข้ามา ตอนนี้มีความดีมั้ย ? ถ้าไม่มีให้รีบ ๆ สร้างมัน
ขึ้นมาเมื่ออยู่แล้วทำให้มันดียิ่ง ๆ ขึ้น ย้อนกลับมาดูที่ตัวเอง ดูคนอื่น
มีแต่เสมอตัวกับขาดทุน ดูตัวเองมีแต่เสมอตัวกับกำไร

ถาม : นี่ดู ๆ ตัวของเราเหมือนเป็นแก้ว ๆ ค่ะ ?

ตอบ : นี่สมาธิขับกำลังใจของเราให้ส่องใสเต็มทั้งดวง เต็ม
ทั้งดวงไม่ต้องมีแสงก็ได้เอาขาวเฉย ๆ ก็ได้ แล้วจับความว่างสบายตรง
นั้น ทำตัวเหมือนกับบ้านโล่ง ๆ แล้วนั่งอยู่ท้ายสุดของบ้านเลย แล้วมี
ประตูอยู่บานหนึ่งที่เปิดอยู่หน้าบ้านเรา ระวังเอาไว้ว่ากิเลสตัวไหน
จะเข้ามาแล้วเราจะเห็นมันทัน เราจะรู้มันทัน ก่อนที่จะทำให้กราบ
พระตั้งใจอยู่ตรงหน้าพระ ขับกำลังใจของเราให้ส่องใสที่สุดก่อน
แล้วก็เอากำลังตัวนั้นแหละมาสร้างสติ สร้างปัญญาในการระมัดระวัง
ป้องกันตัวเอง ค่อย ๆ ทำเดี๋ยวมันจะชินไปเองแรก ๆ ยังต้องกตมันอยู่
เหมือนอย่างกับเราแบกอะไรไว้หนักเหลือเกินแต่พอนานไป ๆ จะวาง

ไปเองแล้วมันจะสบาย

ถาม : รู้สึกว่าเพื่อนที่มาด้วยกันเข้ามาทำให้....(ไม่ชัด)....แล้วเรา
เป็นทุกข์ ?

ตอบ : อย่าไปบอกเขาซิ ชื่นไปบอกเขาเดี๋ยวเขาตำเอา แหม...
มาด้วยกันแท้ ๆ ไม่เอาเพื่อนเอาฝูงอะไรเลยหนีไปซะแล้ว อย่าไป
กังวลมาก เรื่องของการปฏิบัติพระพุทธเจ้าท่านบอกชัดแล้ว เอกายโน
เป็นเรื่องของคน ๆ เดียวคนอื่นรอบข้างไม่ว่าจะเป็นครอบครัวเดียวกัน
สามี ภรรยา พ่อ แม่ บุตร หลานอะไรก็แล้วแต่ เป็นเรื่องรุ่งรังมากความ
ทั้งนั้น เอกายโน อะยัง ภิกขเว ภิกขุทั้งหลายนี้เป็นเรื่องของคน ๆ เดียว
มคโคสตัดาณังวิสุทธินา เป็นหนทางที่นำพาสัตว์เข้าสู่ความบริสุทธิ์
สิ้นเชิง โสกะปริเทวานัง สมะติกะมาเยทำให้ความโศกเศร้ารำไร
ต่าง ๆ ตกล่วงไปได้ ทุกชะโทมะหัสสาณัง อัดถังคะมาเย ความทุกข์
โทมนัสเสียใจน้อยใจต่าง ๆ ก็จะดับไป ญายัสสะอะธิคะมาเย ธรรม
ทั้งหลายก็จะเจริญขึ้น นิพพานัสสะ สัจฉิกิริยาเย ทำนิพพานให้แจ้งได้
เพราะฉะนั้นอยู่คนเดียวเปลี่ยวกายแสนสบายแต่ไม่สนุก ถ้าอยู่สอง
ครองทุกข์ถึงสนุกก็ไม่สบาย ทำกำลังใจให้ได้อย่างนี้รู้ว่าไม่ตีก็ไปเลย
แต่ว่าคนที่จะเด็ดขาดเข้มแข็งอย่างนี้ มันต้องเป็นระดับปรมัตถบารมี
เท่านั้นระดับอื่น ๆ โอ๊ย..แหม..กว่าจะจากกันได้แต่ละทีที่แทบจะขาดใจตาย

ถาม : คนเขาวาโยมใจค่า ?

ตอบ : ลองดูใจตัวเองซิว่ามันตำหรือเปล่า ? นั่นมันคำพูดของเขา
จำไว้ว่าถ้าหากว่าเราใจดี ใจสบาย คนรอบข้างของเราจะดีไปด้วย
มันจะช่วยเขาชะด้วยซ้ำไป เดียวกลายเป็นว่าของเรามาตกกระก่า

ลำบากอยู่กับวัด ของเขาเองทำมาหากินมีความสุขความเจริญร่ำรวย
กันใหญ่โตร่ำรวยกันไปเลย แล้วเขาก็จะมาด่าเรอีกยกหนึ่ง โดนทดสอบ
ทั้งขึ้นทั้งล่อง เพราะฉะนั้นทำใจของเราให้ดีคนรอบข้างเขาจะได้ดีไปด้วย
เราเองพอถึงเวลาถึงวาระก็ตั้งใจอุทิศส่วนกุศลให้แก่เขาไปด้วย ผลบุญ
ทั้งหมดที่เราทำในครั้งนีขอให้มีส่วนของเขาด้วย ตั้งใจทำอย่างนี้
ทุกวันแล้วเราจะเจริญขึ้นเอง

ถาม : รู้สึกว่า... (ไม่ชัด)... ?

ตอบ : ไม่ต้องห่วง อย่าไปหวังความปราณีจากมาร ครูบา
อาจารย์คนไหนโหดจริง ๆ ทดสอบทุกวินาทีที่เราเปลอ ข้อสอบมีแค่
๔ หัวข้อคือ รัก โลก โกรธ หลง แต่เขาออกมาได้เป็นล้าน ๆ ข้อเลย
เปลอหน่อยเดียวเสียบเข้ามาแล้ว ขาดสติเมื่อไหร่สอบตก

ถาม : การที่บุคคลคนหนึ่งเขาบอกว่า จิตเขาไปถึงไหนแล้วรู้มัย
ก็เลยถามว่าศีล ๕ ข้อนี้รักษาได้มัย เขาตอบว่าไม่ได้ ?

ตอบ : อย่างนั้นก็เป็นพวกโลกียฌาน ไม่ต้องตำหนิกัน คนเราจริง ๆ
ไม่มีดีไม่มีชั่ว ทุกคนล้วนแล้วแต่กำลังเป็นไปตามกรรมทั้งสิ้น ดี
ชั่วเป็นสมมุติที่เราแยกออกเอง ถ้าหากว่าประกอบในด้านกุศลบุญ
ก็จะตกอยู่ในกระแสสีขาวพาไหลขึ้นตลอด แต่ถ้าหากว่าทำบาปอกุศล
ก็จะตกในกระแสสีดำไหลลงตลอด จนกว่าเราจะหลุดพ้นจากกระแสทั้ง
๒ สายนั้นถึงเข้านิพพานได้ เพราะฉะนั้นไม่มีใครดี ไม่มีใครชั่ว มีแต่คน
กำลังเป็นไปตามกรรม เรามาถึงตรงจุดนี้แล้วเห็นใครทำในสิ่งที่ไม่ดี อย่า
ไปตราหน้าว่าเขาชั่ว สิ่งทั้งหลายเหล่านั้นเราต้องเคยทำมาแล้ว ในเมื่อเรา
เคยทำมาแล้ว ตอนนีเขามาทำต่อ เขาก็คือผู้ที่เป็นทายาทมารับผลงานที่

เราทำเอาไว้ ในเมื่อเราเป็นทายาทเขาคือลูก คือหลาน คือญาติคือโยม
ของเราต้องไปรังเกียจเขาทำไม มีโอกาสสามารถช่วยเขาได้ก็ช่วย ๆ
ไม่ได้ก็วางเฉยยอมรับว่ามันเป็นกฎของกรรม แต่ว่าไม่ได้วางเฉย
ธรรมดา ๆ ตัวอุเบกขาตัวนี้ก็ยังมีเมตตา มีกรุณาแฝงอยู่ คือ
ถ้าพร้อมเมื่อไหร่เราพร้อมที่จะช่วยเขาอีก ให้วางกำลังใจอยู่
ในลักษณะอย่างนี้ คนไม่มีดีไม่มีชั่วหรอกแต่มันมีสมมติทั้งนั้น
ต่างคนต่างทำเขาคิดว่าสิ่งที่เขาทำนะดีแล้วเขาถึงทำ แต่ว่าเขาเข้าใจผิด
ด้วยอกุศลมันชักพาไป ในเมื่อเขาคิดว่าดีแล้วเขาทำ มีโอกาสก็
แนะนำในสิ่งที่ดีให้เขา

ถาม : แนะนำไม่ได้เลยคะ ?

ตอบ : แนะนำไม่ได้ก็ปล่อยวาง เมตตา กรุณา มุทิตาก็แล้ว ไม่ได้
ก็อุเบกขา อุเบกขาไม่อยู่ที่เบรกรมือเบรกรปากไว้ก่อน

ถาม : คือเราเอาคำสอนของหลวงพ่ไปพูดให้ฟังแล้ว พูด ๆ ไป
เขาก็ยื่นชืหน้าตาเป็นชั่วโมงเลยคะ ?

ตอบ : ลักษณะนั้นก็ไม่ต้องสอนเขา หลวงปู่หลวงพ่หลาย
ต่อหลายองค์ไม่เคยสอน ท่านทำตัวท่านเองให้เป็นตัวอย่างเท่านั้น
เราเองเราก็ทำเป็นตัวอย่างในลักษณะอย่างนั้น ให้มันดีเท่าดี
ดีถูกดีแล้วถึงเวลาถึงวาระวาระเขาเห็นเอง ในเมื่อเขาเห็นเอง
กุศลกรรมมันเข้าเมื่อไหร่เขาจะทำตาม แต่ถ้าอกุศลกรรม
ยังครองใจเขาอยู่เราก็เหนื่อยเปล่า เพราะฉะนั้นทำตัวเราเองดีกว่า
จะได้ไม่ต้องไปปากเบี่ยงปากแฉะกับเขา

ถาม : อยากจะถามเกี่ยวกับการรักษากำลังใจคะ อยากทราบว่าคน ๆ

นี่เราจะรู้ได้ยังไงคะว่าเขาดีหรือไม่ดี ?

ตอบ : ดีหรือไม่ดีมี ๒ อย่าง ดูกันไประยะหนึ่ง คือระยะยาวนานพอ ถ้ากำลังใจเขาไม่อดทนทางมันก็จะไหลเอง อีกอย่างหนึ่งก็คือ ฝึกเจโตปริยญาณให้ได้ ถึงเวลาขอบารมีพระท่านสงเคราะห์ จะรู้ได้เลยมาแงไหน มีลวดลายยังไง หลอกเราไม่ได้ทั้งนั้นแหละ

ถาม : อย่างกรณีหนึ่งนะคะว่าคนนี่มันไม่ดี แม้กระทั่งพระก็ชี้หน้าเรา แล้วว่าไม่ดีแต่เราก็ก้มมองเขาดีอีก แต่บางครั้งเราก็ก้มมองเขาไม่ดีนะ มีบางอารมณ์มันมองเขาดีเหมือนให้อีกาสเขา เราจะแก้ไขกับกำลังใจยังไงกับตรงนี้ ?

ตอบ : จริงๆ แล้วเป็นกำลังใจที่ดีนะตรงนี้ แต่ถ้ามันพาเราทุกข์ มันก็น่าจะเข็ดบ้าง ให้มองต่อไปข้างหน้าสิว่า เรื่องมันเกิดขึ้นแบบเก่าอีกแล้วเราจะลำบากอีกมั๊ย ? ถ้าเห็นทุกข์แล้วมันก็จะท้อไปเอง หรือต้องตีกะบาลเสียก่อน ถ้าไม่เห็นทุกข์ก็ยังไม่กลัวหรอก เห็นทุกข์แล้วมันจะท้อ

ถาม : เราจะทราบได้ยังไงว่าเราต้องฝึกกรรมฐานแบบไหนถึงจะตรงกับเรามากที่สุด ?

ตอบ : เอาคู่มือปฏิบัติกรรมฐานบูชาหน้าหิ้งพระเลย จุดรูปอธิษฐานขอบารมีไหนเอาอันนั้น ถ้าชอบเยอะก็เอาอันที่ชอบที่สุด เพราะอันที่ชอบที่สุดก็คือ เราเคยทำมามากที่สุดแล้วก็เริ่มลุยเลย

ถาม : ตอนนี่ที่ทำอยู่ก็คือวาโยกสิน ?

ตอบ : วาโยกสินก็ง่ายดีจับลมหายใจเข้าออกของตัวเอง เพียงแต่นึกภาพให้เห็นเท่านั้น

ถาม : แล้วภาพนี่ต้องเป็นภาพเดียวกันตลอดมั๊ยคะ ?

ตอบ : ไม่จำเป็น เพราะว่ามันอยู่กับกำลังใจของเรา บางที่มันก็ชัดเจน บางที่มันก็ไม่ชัด บางทีก็มัว บางทีก็ใส ตอนไหนกำลังใจก็เลสเกาะเยอะ มัวๆ ก็ช่างมัน เรามีหน้าที่ประคับประคองไว้ มันจะมัวก็เอาทั้งมัวๆ นั้นแหละพอกำลังใจทรงตัว มันก็ดีขึ้นเอง

เรื่องของกสิณเรื่องเป็นเรื่องของคนที่มีพรหมกรรมเริ่มมโนเมยทธิข้ามมาถึงตรงจุดนี้ใช้ผลของกสิณแล้ว กสิณทั้งหมดมันก็กลายเป็นของเด็กเล่นไปคือ เรา รู้จักนิพพานแล้วมันก็ผู้ใหญ่เต็มตัวแล้ว ไม่ต้องไปเล่นของเด็กๆ เกาะนิพพานเอาไว้ดีกว่า

ถาม : จะไปฝึกเขาบอกว่าไม่ต้องฝึก ?

ตอบ : ไม่ต้องหรอก อาตมาก็ยืนยันว่าไม่ต้องถ้าหากว่าเราทำกำลังใจของเราในด้าน มโนเมยทธิไปเรื่อย เกาะพระไปเรื่อย ๆ เตี่ยวพอเวลากำลังใจมันทรงตัวของเก่ามันมาทั้งหมดเอง ตอนนี่ที่เราไม่สามารถจะใช้อภิัญญาเต็มที่ได้ทั้ง ๆ ที่อดีตเราเคยทำมาแล้วเพราะว่า เรายังไม่ยอมรับกฎของกรรมอย่างจริงจัง อภิัญญาเนี่ยถ้าเต็มสภาพเต็มกำลังของมันนี่มันฝึกกฎของกรรมได้ เห็นคนเจ็บไข้ได้ป่วยมาคิดให้เขาหายเขาก็หาย เห็นคนเป็นง่อยมา แขนขาด ขาขาด คิดให้เขามีแขนมีขาให้มันหายง่อยมันหายเดี๋ยวนั้นเลย เพราะเป็นการอธิษฐานอำนาจของกสิณโดยเฉพาะธาตุ ๔ คราวนี้พวกเรถ้าไม่ยอมรับกฎของกรรม เห็นบีบสงสารช่วยเขา จะทำเอากฎของกรรมอลเวงไปหมด เพราะว่าเราลืมนึกไปว่าเขาเป็นอย่างนั้น เพราะอดีตทำอะไรมา เขาก็มีกรรมที่จำเป็นที่เขาจะต้องรับ ดังนั้นว่า

ถ้าทราบใดที่เรายังไม่ยอมรับกฎของกรรมอย่างจริงจังนี้ โอกาส
จะใช้อำนาจอภิญาญาได้เต็มที่อย่างอภิญาญาใหญ่หน้อย่างหวังเลย
โดนลือคหมต จะได้โล่งใจซะที ไม่งั้นมันจะติดอยู่นั่นล่ะ เอ๊ะ..ทำได้
ขนาดนี้อภิญาญาไม่เกิดซะที เกิดเมื่อไหร่บรรลัยเมื่อนั้นล่ะ โดยเฉพาะ
พวกเรา พวกเรานั้นเชื่อสายพุทธภูมิเก่า พุทธภูมิคือผู้ที่ตั้งใจจะเป็น
พระพุทธเจ้า คนที่ตั้งใจจะเป็นพระพุทธเจ้านี้ คนอื่นลำบากแค่ไหน
ตัวเองก็ยอมช่วยเขา ช่วยเขาโดยไม่เห็นแก่ความลำบากของตัวเอง
ในเมื่อทำในลักษณะนั้นมันจะผลไปผืนกฎของกรรม ลองดูซิ
พอได้แล้วลองไปช่วยใครเข้าซักยกหนึ่งซิเตี้ยมันก็เสียม นี่ไม่ใช่
กำลังใจเราเสียเอง บางทีท่านตัดผลมันไปดื้อๆ ต่อให้จับภาพกลืน
ได้ชัดเจนแจ่มใสโตเต็มฟ้าเลย ขยายให้ใหญ่ก็ได้ ให้เล็กก็ได้
ให้มาเมื่อไหร่ก็ได้ ให้หายไปเมื่อไหร่ก็ได้ ใช้อะไรไม่ได้หรอก ถ้าหาก
ไปผืนกฎของกรรม

ถาม : หมายความว่าต้องมีกำลังใจมันคงใช้มั๊ยคะ ?
ตอบ : ถ้ากำลังใจไม่มันคงนี้ไม่ได้รับประทานหรอก ถ้ายังปฏิสัม
ภิทาญาณนี้ยิ่งหนักเลย เพราะว่าอำนาจของปฏิสัมภิทาญาณนี้ สามารถ
คุมได้ทั้งสุขขวิปีสสโก คือ ผู้ที่ปฏิบัติเรียบๆ แล้วบรรลุมรรคผลไป
เตวิชโช คือ ผู้ที่ปฏิบัติแล้วมีความสามารถพิเศษ ๓ อย่าง ฉฬภิญโญ
คือผู้ที่ปฏิบัติแล้วได้อภิญาญา ๖ ปฏิสัมภิทาญาณจะคุมได้หมด
ความสามารถเหมือนเขาหมด เก่งกว่าเขาด้วย แล้วมีความสามารถเหนือ
ขึ้นไปอีก ๔ อย่างคือ ธัมมาปฏิบัติสัมภิทา คือรู้เหตุทุกอย่าง
อิตถปฏิสัมภิทารู้ผลทุกอย่าง แล้วก็ปฏิภาณปฏิสัมภิทามีปฏิภาณ

ว่องไวมากไม่ว่าใครเขาจะไล่ต้อนจะตามทำไหนไม่เคยจนแต่มี
นิรุกติปฏิสัมภิทา รู้ทุกภาษาทั้งในโลกนี้และโลกอื่น

เพราะฉะนั้นว่ายิ่งมาก็ยิ่งใช้ยากขึ้นๆนะ แต่ถ้าเรารู้จักควบคุม
กำลังใจของเราให้ยอมรับกฎของกรรมมันก็จะใช้ได้บ้างไม่มาก สมัย
ที่อยู่วัดท่าซุง ครูบาอาจารย์ที่เป็นพระอริยเจ้าโดยเฉพาะพระอรหันต์
วัดท่าซุงนี้ตั้งแต่ตั้งวัดมาสมัยหลวงปู่ใหญ่จนกระทั่งถึงปัจจุบัน สมัย
หลวงพ่อเล่ง หลวงพ่อโล่ ยังไม่นับหลวงพ่อของเราที่มีพระอรหันต์
ต่อเนื่องกันมา๗๒องค์ด้วยกัน ระยะเวลา๒๐๐กว่าปีมีพระอรหันต์ต่อ
เนื่องกันมา ๗๒ องค์ไม่เคยขาดเลย ในเมื่อเป็นในลักษณะดังนี้เวลาพระ
ปฏิบัติก็จะมีท่านทั้งหลายเหล่านี้มาช่วย อย่างของอาตมานี้ หลวงปู่
ขนมจิน ท่านคุมแจเลย เพราะว่าโดนท่านแจ้งก่อนถือว่าเป็นลูกคนโต
ท่านเลยตามเขียนตามตีตลอด เมื่อฝึกมโนมยิทธิกิติ ฝึกกรรมฐานอื่นๆ
กิติ เสร็จแล้วเราจะไปคุยผลกัน มีอยู่วันหนึ่ง ช้องใจกันว่า ในขอบเขต
ของความเป็นพระ เราจะใช้อภิญาญาได้เท่าไร ปรากฏว่าเมื่อถึงตอน
กลางคืนก็มีหลวงปู่องค์หนึ่ง มรณภาพตอนอายุ ๕๐ กว่า ท่านมา
ปรากฏตัวให้ บอกว่าลูกอยากูรู้เรื่องนี้เหรอ พระก็กราบ เรียนท่านว่า
ใช้ครับ ท่านก็บอกว่าลูกคอยดูนะ แล้วท่านก็เดินข้ามถนนให้ดู คนแก่อายุ
๕๐ กว่าตัวก็สั้น หลังก็โก่งถือไม้เท้าก้อกๆเดินข้ามถนนสะดุดขา
ตัวเองล้ม ปากแตกข้ามไปฝั่งโน้นหันกลับมาให้ดู นี่แหละลูก เราเป็น
พระเราต้องยอมรับกฎของกรรม แต่ถ้าเรื่องมันจำเป็น พ่อจะทำ
อย่างนี้ ท่านพูดจบนี้มายืนจุมูกชนกับเราเลย มาตอนไหนไม่รู้มันแหละ
เสร็จแล้วท่านก็ทำภาพให้ดูว่า มีบ้านที่เขาจัดงานนิมนต์พระไปฉันเช้า

ฉันเพลก็นิมนตร์หลวงปู่ด้วย มันสายแล้วหลวงปู่อายุมากแล้วต้องพัก
มากหน่อย ก็สายไปนิดหนึ่งยังไม่ถึงเวลาของเขาหรอก แต่มันก็สาย
แล้วละ ญาติโยมเขาก็เริ่มบ่นกัน หลวงปู่เป็นอะไรไปหรือเปล่าหนอ
อายุปานนั้นแล้ว เป็นลมเป็นแล้งไปหรือเปล่า ? ป่านนี้ยังไม่มาซักที
ท่านคว่าไม้เท้าได้เดินก๊อกก๊วก ก๊อกที่ ๓ โผล่อยู่ตีนบันได ดูไม่ทัน
ด้วยว่าไปตอนไหน คนคิดว่าท่านมาแล้ว ก็ยืนอยู่ตรงนั้นโดยที่
ก็ล้างเท้าให้คนนั้นก็ประคองขึ้นไปข้างบน เป็นโง่หลวงปู่ ทำไม่ถึงมา
ช้านักล่ะครับท่านก็บอกเออ...คนแก่มีนก็เดินช้าหน่อยล่ะลูก
นั้นนะเดินช้านะ ไม่ถึง ๓ วินาทีเดินถึงนะ แล้วท่านก็บอกนี่แหละ
ลูกถ้าหากว่าเพื่อกำลังใจของคนหมู่มาก โดยเฉพาะในลักษณะของ
บุญกุศล ถ้ากำลังใจเขาขุ่นมัว เพราะมีวิตกมีกังวลอะไร ทำให้กระแสบุญ
เขาลดลง เราก็ใช้ได้ แต่ถ้าหากว่าโดยทั่วๆไปเจ้าต้องยอมรับกฎ
ของกรรม อะไรก็ตามที่สภาพร่างกายมันสามารถใช้ได้ตามปกติ
ก็ตะเกียกตะกายเหนื่อยยากไป เพราะว่าถ้าเราไม่ยอมรับกฎของกรรม
จะเข้าถึงความเป็นพระอรีย์เจ้าไม่ได้ ก็เลยสรุปว่า อภิญญาถ้าพระ
ได้หรือไม่ได้ก็เหมือนกัน เขาไม่ให้ใช้ พระพุทธเจ้าปรับเอาไว้ชัดเลย
ผู้ใดใช้ฤทธิใช้อภิญญาท่านปรับเป็นโทษแล้วไม่ได้บอกด้วยว่าปรับ
ชั้นไหน ของพระนี่ปรับโทษ ๗ ชั้นด้วยกัน ชั้นแรกเรียกปาราชิก
ปรับขาดจากพระไปเลย ถือว่าเหมือนกับโทษประหารของทางโลก
ชั้นที่๒นี้เรียกสังฆาทิเสส อันนี้ขาดความเป็นพระชั่วคราวจนกว่าจะยอม
ไปอยู่จำกัศเขต จำกัศบริเวณประพฤติมานัตตามแบบแล้วออกมา
ให้สงฆ์ ๒๐ รูปขึ้นไปสวดคืนความเป็นพระให้ ถึงจะกลับเป็นพระอีกครั้ง

หลังจากนั้นมาก็มีกุลลัจฉัย มีปาจิตติย มีปาฏิเทสนียะ มีทุกกฏ มีทุ
ภษิต รวมแล้ว ๗ อย่างโทษมันก็ ลดหลั่นกันลงไป แต่เรื่องการปรับ
ผู้ใช้อภิญญาพระพุทธเจ้าท่านละเอาไว้เฉยๆ ไม่บอกว่าปรับระดับไหน
เพียงแต่บอกว่าถ้าใครใช้ปรับโทษบรรลัยเลย ก็รออยู่อย่างเดียว พอบวช
ใหม่ ๆ หลวงพ่อท่านก็ให้ ภาวนา สัมปจิตฉามิ บอกว่าสร้างกำลังใจ
ให้มันคุ้นเคยกับสภาพของอภิญญาไว้นานไปข้างหน้าในแวดวงของ
พระภิกษุสงฆ์จะมีเดียรถีย์เกิดขึ้นมาก พวกคนเหล่านี้จำบัจจพระ
พุทธศาสนา ถึงกับกล่าวว่า อภิญญาสมบัติเป็นของปลอม เป็นของ
หลอกลวงกันถ้า หากว่าถึงเวลานั้นแล้วพวกแกต้องไปแสดงให้เขาดู
ก็กราบเรียนหลวงพ่อกว่า แล้วจะไปแสดงให้เขาดูได้หรือครับ ? หลวงพ่อ
ท่านบอกว่า ถ้าพระท่านสั่งก็ทำได้นะ เจ้าของกฎหมายสั่งเองใช้มั๊ย ?
ถ้าเจ้าของกฎหมายสั่งเองก็ทำได้

ถาม : ถ้าพูดให้จับใจคนเเยาะๆ นี่ต้องใช้คาถาแบบไหน ?
ตอบ : ใช้ จิตตะ มหาจิตตั้ง ปิยัง มะมะ คาถานี้มันจะดึงความ
สนใจของเขามาที่เราทั้งหมด ภาวนาให้กำลังใจทรงตัวซักครึ่งชั่วโมง
ก่อนจะไป เสร็จแล้วก่อนขึ้นพูดก็ว่า สหัสสเนตโตชไปเลยรับรองได้ว่าสิ้น
อันนี้สำหรับพระนักเทศน์เขาใช้กัน บางทีคนฟังมันมัวแต่จะคุยกันแล้ว
ใช้คาถาบทนี้แล้วนั่งฟังกันเงิบเลย แล้วถ้าอยากสนุกพูดอะไรแล้ว
ให้คนฮาตลอดนี้ อันนี้หลวงพ่อบอกว่า ให้ใช้ อิติปิโสถอยหลังทิ้งบท
แล้วเวลาว่าให้เอามือขวาลูบหน้าข้างซ้ายซ้ายเวลาเราพูดอะไรมัน
จะกลายเป็นเรื่องสนุกทั้งหมด อาตมาไม่เคยใช้หรือเพราะตัวเองตะแบง
ข้างแก่งอยู่แล้ว ขึ้นไปใช้ เดี่ยวชาวบ้านชากรรไกรค้ำกันพอดี อิติปิโส

ถอยหลังนี้จัดเป็นชุดๆ มันจะได้ท่องเที่ยวว่า ตีวาคะกะ โธพุทหนังสา
 หุสมะวะเทถาสัตถิระ สามะทัมสะ ธิปุโรตะหุอะทิวิกะโลโตคะ
 สุนันสัมณะระจะชา วิโรพุทสัมมาสัมหังระอะวาคะกะโสปีติอิ
 จัดเป็นชุดๆอย่างนี้มันจะท่องเที่ยว ถ้าไม่จัดเป็นชุดมันจะท่องเที่ยว ก่อง
 แบบนี้แล้วพูดอะไรคนจะฮาได้ตลอด รับรองว่าอาจารย์จตุพลก็สู้ไม่ได้
 ทรอก สมัยก่อนนี้นักเทศน์จะมีการหักกันจะใช้คาถาข่มกัน ใช้กำลังใจ
 ข่มกัน ส่วนใหญ่พวกคาถา จะเป็นตวาดป่าหิมพานต์ หรือหัวใจ
 ราชสีห์อะไรอย่างนี้ เวลาหลวงพ่อกำลังเทศน์ ท่านก็จะเจอพวกคู่แข่ง
 จะข่มกันด้วยคาถา หักกันด้วยคาถา ปราบฏว่าวันนั้นท่านเทศน์คู่กับคุณ
 มหาคนหนึ่งปรากฏว่าคุณมหาเหวี่ยงแตกพลั๊กเลย ดอบอะไรก็ไม่ค่อยได้
 ผิดๆถูกๆ ชนิดที่เรียกว่า ถ้าหากตัดสินผลแพ้ชนะก็คือแพ้ราบไปเลย
 พอเทศน์เสร็จคุณมหา มากราบหลวงพ่อกว่า ท่านมหาครับ คือหลวงพ่อก็
 เป็นมหาเหมือนกันว่า ท่านมหาครับผมได้คาถาหัวใจราชสีห์มา เวลาผม
 เทศน์คู่กับใครผมจะว่าคาถานี้ก่อน แล้วทุกคนจะตกประหม่าเทศน์คู่
 กับผมก็ผิดๆ ถูกๆ ไม่สามารถทำอะไรได้แต่กับคุณมหา ผมกับใช้ไม่ได้
 โดยเฉพาะว่าผมเองผมกับมีอาการอย่างนั้นซะเอง คุณมหา มีคาถา
 อะไรดีครับ? หลวงพ่อบอกของผมก็หัวใจราชสีห์ครับ ท่านมหาองค์นั้น
 ท่านก็ถามบอกว่า แล้วท่านมหาใช้อย่างไรล่ะครับ? ผมว่าตอนขึ้น
 ธรรมาสน์ตามครูบาอาจารย์สั่ง หลวงพ่อกับท่านบอกว่าครูบาอาจารย์ผม
 ก็สั่งให้ว่าตอนขึ้นธรรมาสน์ แต่ว่าผมเล่นมาซะตั้งแต่ตอนอยู่ในห้องแล้ว
 เอาก่อนได้เปรียบ เพราะฉะนั้นว่าก่อนได้เปรียบ กำลังใจอีกฝ่ายโดน
 ความคุมไปเรียบร้อย แล้ว แต่ว่าถ้าเป็นทางใต้ก็น่ากลัวมาก ทางใต้เขา

จะใช้คุณผีคุณคน คุณผีเขาจะใช้ผีทำ คุณคนเขาจะใช้คนทำ มีหลวงพ่
 อะไรจำไม่ได้ท่านไปเทศน์ เสร็จแล้วก็ได้กลิ่นรูปเหมือนเหมือนศพแล้ว
 ก็หน้ามืดหมดสติไป แล้วหลังจากที่ฟื้นขึ้นมาจุมูกก็จะบวมแดงแล้วก็เน่า
 ลามไปเรื่อยจนจุมูกแห้งเลย แล้วอยู่ๆวันหนึ่งขณะที่ท่านกำลังจะฉันเช้า
 ท่านก็ลุกขึ้นนั่งตัวตรงบู๊บบ๊บบซึ่งซังกลายเป็นอีกคนหนึ่งไปเลย บอกว่า
 ลูกกูป่วยแค่นี้พวกมึงรักษาไม่ได้หรือ คนเขาก็แปลกใจแต่คนแถวนั้นเขา
 เชื่อเรื่องอย่างนี้อยู่แล้ว ก็ถามว่าท่านเป็นใคร ท่านก็บอกว่ากูเป็นพระ
 อินทร์ ลูกกูไปโดนเขาทำมา มันใช้น้ำเหลืองผีตายโหงผสมกับผงรูปปั้น
 เป็นรูปแล้วจุดในพิธี เพราะฉะนั้นใครเทศน์อยู่โดนผีมันคุมหมด
 แล้วนั้นมันไม่อย่างเดียวนะ ใครหายใจเข้าไปจุมูกเน่าไปด้วย ก็ถามบอกว่า
 ไนเมื่อรักษาไม่ได้แล้ว พ่อปู่จะรักษาอย่างไร ท่านบอกไปเอาน้ำมาเดี่ยว
 เสกน้ำมนต์ให้ พ่อท่าน เสกน้ำมนต์ให้ๆ ทั้งกินทั้งอาบก็หายแต่จุมูก
 ยังแห้งอยู่ ทางใต้เล่น กันหนัก ยิ่งทางอีสานออกไปทางด้านเขมรต่ำ
 อย่างพวกสระแก้ว บุรีรัมย์นั้นยิ่งสาหัสเลยสมัยหลังๆนี้เอาตมาไป
 ย่างโดนเลย

ถาม : สระแก้วนี้เหวอะ?

ตอบ : โดยเฉพาะตาพระยา พื้นที่ของสระแก้วทางด้านตาพระยา
 อรัญประเทศนี่พื้นที่จะติดเขมรเยอะ บุรีรัมย์ก็เหมือนกัน แถวสะพาน
 ทรายเล่นพวกนี้มหาศาลเลย พวกนี้จะสู้คุณพระไม่ได้ถ้าหากว่า
 เรากวานานึกถึงพระเป็นปกติจนอารมณ์ใจทรงตัว ไสยศาสตร์
 ทุกอย่างทำอะไรไม่ได้ ไนเมื่อไสยศาสตร์ทุกอย่างทำอะไรเราไม่ได้
 มันมีข้อแม้อยู่อย่างหนึ่งคือว่าเราห้ามเผลอ ถ้าเราเผลอสติเมื่อไหร่

เขาจะทำเอาได้ ช่วงที่เปลอกก็คือ ช่วงที่เคลิ้มใกล้จะหลับอย่างหนึ่ง ตอนกำลังกินอย่างหนึ่ง ตอนกำลังเข้าส้วมอย่างหนึ่ง ถ้าหากว่า เปลอสติหลุดเมื่อไหร่บางที่มันจ้องอยู่มันจะเล่นเราได้ ดังนั้นหลวงพ่อกำน ถึงได้บอกมาให้หาพระเครื่องที่เรามั่นใจของครูบาอาจารย์อาราธนาพระไว้ทุกวันจะ ป้องกันได้ โดยเฉพาะยันต์เกราะเพชรอย่างนี้ เป็นคู่ปรับของไสยศาสตร์ โดยตรง วันก่อนที่เป่ายันต์เกราะเพชรมืออยู่รายหนึ่งมันคือ โคนไสย ศาสตร์มา รายนี้ช่วยจริงๆ ไปมีศัตรูเป็นหมอไสยศาสตร์ ปกติมีศัตรู แล้วศัตรูไปจ้างหมอไสยศาสตร์ นี่ดันมีศัตรูเป็นหมอไสยศาสตร์รับและ อยู่คนเดียว มาตรงนี้ก็บอกเขาบอกว่าช่วยเต็มที่ไม่ได้นะ ช่วยได้แค่ทำให้หายกลับบ้านได้เท่านั้น เขาบอกครับไม่เป็นไร แล้วผมจะหายยังไง ก็บอกเขาว่าต้องไปงานเป่ายันต์เกราะเพชร พอดีเราจะทำพอดี มาตอน กำลังจะมีงานพอดีแสดงว่าคนจะหมดกรรม วันงานเขาก็ไป ที่นี้เขาอยู่ รอบ ๒ รอบแรกมาไม่กล้ากระดิกกระเดี้ยเพราะเป็นงานใหญ่ที่สุดในชีวิต กลัวผิดพลาด ก็ต้องเอาใจจับพระแล้วก็ทำตามพระท่านบอก พอผ่านไป รอบหนึ่ง รอบ ๒ นี้ชักจะเคยชิน เราก็เริ่มดูฟ้าดูดิน เห็นว่าเวลาที่บารมี พระท่านคลุมลงมาลักษณะเป็นพุทธรณิมิต ลักษณะคลุมลงมา สิ่งที่ไม่ดี ต่างๆที่เป็นสีดำมันกระจายออกรอบข้าง เหมือนกับที่เราโยนถ่านที่ร้อนๆ ออกไปกลางฝูงมดนะ แล้วเจ้าพวกนี้ก็ทั้งเดินทั้งร้อง เขาร้องว่าไม่รู้มัย บอกกูไม่ไปๆอย่าเอากูไป คือว่าก่อนที่จะทำพิธีจะมีการอาราธนาบารมี พระโดยเฉพาะถึงท้าวมหาราชและบริวารเป็นที่สุด ถ้าหากว่ามีสิ่งไม่ดี ให้ขับไล่ออกไป นี่มันคือจนกระทั่งเทวดาท่านต้องหิ้วคอไป เมื่อวานนี้ คุณวิฑูรย์มาแล้วหัวเราะกันแทบตาย เราเล่าเรื่องนี้ให้ฟัง เขาบอกครับ

นั่งอยู่ข้างผม ผมเองกลัวก็กลัวไม่มีสมาธิเลย สงสัยจะไม่ได้รับยันต์ (หัวเราะ)บอกว่าถ้าตั้งใจมันได้อยู่แล้วเพียงแค่สมาธิเราไม่ตีมันถึงไม่ เกิดอาการ

- ถาม : ทำให้เห็นเลยเหรอ ?
- ตอบ : อาตมานะเห็น แต่ว่าคนอื่นจะเห็นแค่เขาดินแล้วร้อง แต่ว่า เวลาที่พระมา ถ้าเราใช้ทิพจักขุญาณกำหนดตามจะเห็นเป็นปกติอยู่แล้ว
- ถาม : อย่างนี้เขาถูกอาจารย์คนที่เป่าหมอนั้นใช้เขาให้คนนี้ มาเหรอ ?
- ตอบ : แต่ว่าตั้งแต่บัดนี้ไปถ้าเขาตั้งใจภาวนา อิติปิโส สวากขาโต สุปฏิปันโน ทุกวันพอกำลังใจตั้งมั่นแล้วกลืนน้ำลาย ๓ ครั้ง อธิษฐานขอ บารมีพระช่วยคลุมเอาไว้ คนทำช่วยแน่ๆเลยเพราะว่ายันต์เกราะเพชร นี่มันจะสะท้อนกลับไสยศาสตร์ทุกประเภท ถ้ารับยันต์ไปให้ปลุกด้วย อิติปิโส แต่ว่าของเรานี้ถ้าหากไม่ใช่อย่างนั้นก็ถึงภาพพระให้คลุมตัว เราลงมาเลย แล้วก็ภาวนาอิติปิโส ให้กำลังใจทรงตัวกลืนน้ำลาย ๓ ครั้ง เอาแบบเดียวกันเลย เราไม่ได้รับยันต์เราก็อาศัยภาพพระเป็นหลัก ไปเลย เรื่องของยันต์เกราะเพชรเป็นปฏิบัติกับไสยศาสตร์โดยตรง ใคร ทำมาเท่าไรมันคืนไปเท่านั้น รอบแรกมีแค่๒คนรอบหลังนี้เยอะหน่อย นัดกันมาสงสัยเทวดาท่านเมื่อต้องไปไล่มันหลายรอบ ก็เลยเอามัน มาไว้รอบเดียวกัน
- ถาม : ถ้าเราสวดอิติปิโสนี้ก็ทำอะไรเราไม่ได้ ?
- ตอบ : ตั้งใจเอาพระคลุมเราลงมานี้ก็ง่ายๆ นึกสบายๆ ชอบพระองค์ ไหนก็นึกถึงภาพพระองค์นั้นได้ๆ หน่อยคลุมตัวเราลงมาแล้วก็อธิษฐาน

ขอให้ท่านคุ้มครองทั้งวัน

ถาม : เห็นทุกข์ก็คือว่าเห็นธรรมคู่กันเลยนะคะ ?

ตอบ : ใช่ โยธัมมมังปัสสะติ โสถังปัสสะติ พระพุทธเจ้าบอก ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต ธรรมะคือ ตัวทุกข์นั้นละ สมัยก่อนก็คิดเหมือนกันคิดว่า เป็นพระอนาคามีแล้วค่อยบวชถึงจะสบาย ปล้ำอยู่๑๑ปี เต็มๆ แม้แต่คาถาก็ไม่คา มีก็ไม่ไม่มี หหมดเกลี้ยง เพราะฉะนั้นตอนหลวงพ่อบวชก็ไปบวช ปรากฏว่าสิ่งที่อยากได้ตอนเป็นฆราวาสทำแทบเป็นแทบตายก็ไม่ได้ไปได้มากตอนที่บวชแล้ว หลวงปู่ฝั้นท่านบอกว่าท่านมีคาถามหาละรอย คนก็ชอบซิ เมตตามหานิยม มหาละรอยไซ้มัย ? ท่านบอกไม่ใช่ ละ แล้วจะ รวย (หัวเราะ)

หลวงปู่มหาอำพัน ท่านก็บอกว่า คนไม่พอพาจนเป็นคนเช็ญ พอแล้วเป็นเศรษฐี มหาศาล คนเราถ้าพอจะอย่างมีอะไรมันก็แบ่งปันคนอื่นได้ก็เหมือนกับคนรวยนี้เอง จนทั้งนอก จนทั้งใน ไม่ได้การ ต้องคิดอ่านแกจนเป็นคนพอ ถ้าไม่พอยังไงๆมันก็ไม่รวยหรอก มีหมิ่นดำนมันก็จะเอาแสนล้าน

ถาม : คนแข่งก ?

ตอบ : แข่งนี้ว่าไม่ได้ถ้าหากมาถูกต้องตามทำนองครองธรรม เขาถือเป็นสัมมาอาชีวะ ตัวอย่างก็อย่าง อนาคตบัณฑิตเศรษฐี อย่างนางวิสาขามหาอุบาสิกา ยิงนางวิสาขาคระกูลของคุณท่านนี้รวยจนนับเงินไม่ถูก ไซ้เกวียนดวงเขาถึงจะรู้ว่าตัวเองมีเท่าไร แล้วนับไม่ไหวด้วย นั่นนะรวยขนาดนั้นแต่ยังทำมาค้าขายด้วยเป็นปกติ ถือเป็นสัมมาอาชีพ สมัยก่อนเขาถึงได้มีคำอธิษฐานว่า ขอให้รวยเหมือนนางวิสาข

ขอให้มีปัญหาเหมือนพระมหอสก ขอให้มึนน้ำใจอดเหมือนพระเตมีย์ ขอให้เป็นเศรษฐีเหมือนเจ้ากรุงสุโขทัย ขอให้มึนศรัทธาเลื่อมใสเหมือนพระเวสสันดร เจ้ากรุงสุโขทัยนี่พ่อพระเวสสันดร พระเวสสันดรจะเอาเงินไปทำบุญเท่าไรก็มีให้เท่านั้นนะ รวยขนาดนั้นนะ ขอให้มึนศรัทธาในพระบวรพุทธศาสนาเหมือนพระเวสสันดร ใครขออะไรให้หมด

ถาม : ระยะเวลาหนึ่งพอนั่งแล้วหลับตาแป็บหนึ่ง จะมีเหมือนแสงพุ่งขึ้นมาแล้วจะเป็นรูปเหมือนกับเม็ดข้าวสารใหญ่ๆ ปะทะหน้าผาก บางทีก็จะสะดุ้งเหมือนกับจะหงายหลังเลย หรือบางทีก็ไม่หงายหลัง คือเรารู้แล้วเราก็จะเฉยแล้ว แต่มันเหมือนกับแสงที่เราจุดไม้ขีดแล้วพุ่งใส่หน้า ทีนี้ไปเรียนถามคนที่นั่งกรรมฐานแล้วเขาบอกว่าไม่ดี หนูก็เลยใจไม่ดีคะ ?

ตอบ : ใครบอกว่าไม่ดี คือลักษณะของแสงที่เราอธิบายมา เป็นไปได้ ๒ อย่างๆ หนึ่งเขาเรียกว่า โอภาส มันจะเป็นอารมณ์ที่เกิดขึ้นในขณะที่จิตของเราจะเข้าอุปปจารสมาธิ ส่วนอีกอย่างหนึ่งเป็นกำลังของอภิญญา กำลังของอภิญญานี้ถ้าเราเปลี่ยนมาภาวนาว่า สัมปจิตจามิ หรือว่า โสวัตตะกัญญา ถ้าเห็นแสงสว่างลักษณะแบบนี้ ให้ตั้งเข้ามารวมกันอยู่ในอกของเรา พอมันรวมขึ้นๆกลายเป็นวงกลมโตสีทองเจิดจ้าอยู่ในอกของเรา ตัวเราจะเริ่มลอยได้ พอเริ่มลอยได้ตอนนี้ต้องพยายามระมัดระวัง คมสติชนิดหนึ่ง เพราะมันอาจจะฟู คือปิติมาก หรือไม่ก็อาจจะประบาทสนุก ลอยพรวดพราดไปเลย ค่อยๆนึกว่าเราจะไปตรงไหนวนรอบห้องก่อนก็ได้ จนชำนาญคล่องตัวนึกเมื่อไหร่ก็ลอยได้ ทีนี้เราก็ค่อยขยับพื้นที่ออกไปอย่าไกลนัก เอาสักกิโลหนึ่งเมื่อไหร่ล่นดับดับไปเรายังได้เดินกลับทัน ไม่งั้นถ้าไปไกลๆ เตียวเดินอาานเลย

ถาม : ตอนประมาณตี ๓ มีเสียงผู้ชายมาที่หูข้างซ้ายมาปลุกให้ไปจุดธูป ให้มา ๓ คำ เราก็ไม่สนใจ ท่านก็ดูแล้วก็ตีตุงเรา บอกให้ลุกขึ้นมา บอกให้ไปจุดเดี๋ยวนี้เลย ?

ตอบ : มันน่าเชกกะบาลด้วย เรื่องของพระหรือเทวดาที่ให้มา ถ้าท่านสั่งห้ามมันจะมีผลเฉพาะตน ถ้าเราทำตามนั้นมันจะมีผลเร็วมาก แล้วต้องรีบจุดด้วยเพราะถ้าทิ้งให้สว่างเมื่อไหร่มันจะลืมหืมด ลืมชนิดที่ว่าไม่เคยนึกได้เลย อาตมาเคยเจอมากับตัวเอง หลวงพ่อท่านถึงได้เตือนไว้ว่า นักปฏิบัติที่ดี กระดากกับปากกาจะต้องอยู่ใกล้มือเสมอ ถึงเวลาพระหรือเทวดาท่านบอกเรื่องสำคัญอะไรให้รีบจุดไว้

ถาม : จุดในที่มืดๆ หลับหูหลับตาอย่างนั้นหรือคะ ?

ตอบ : นั่นละ เชี่ยให้มันมีเลาๆ อาตมาก็ทำอย่างนั้นแหละ พลิกตัวได้พลิกเอากระดากมาเชี่ยๆ ไว้ก่อน

ถาม : มันสว่างมากเลยคะ ก็เลยเชี่ยๆ ?

ตอบ : นั่นแหละ พอตอนเช้าจะได้มีเค้าเอาไว้ดูว่าอะไรเป็นอะไร

ถาม : ที่นี้ตรงที่ว่าคาถานี้เราจะใช้ยังไง ?

ตอบ : ก็ไม่ถามท่านละ ?

ถาม : ท่านไม่ได้บอก ?

ตอบ : จุดรูปบอกท่านด้วยบอกว่าคุณบอกทั้งที่ว่าใช้ยังไงมาบอกด้วย บอกใหม่อีกที ลืมถามไปว่างั้น

ถาม : จุดก็ดอกคะ ?

ตอบ : เอาชักก้าใหญ่ๆ ก็ได้ หมดเยอะดี กลับไปจุดรูปบอกท่านใหม่นึกถึงท่านเจ้าของเสียงที่ให้คาถาว่าคาถาที่ท่านเมตตาให้ นั้น ตอนนี่

นึกไม่ออกจริงๆ ว่าจะใช้อย่างไร ? ช่วยมาบอกใหม่อีกที มาบอกอีกตอนสติดีๆ หน้อยอย่ามาตอนง่วงนอนมากๆ เตียวลิม

ถาม : แล้วถ้าเราอยากรู้อะไรว่าท่านเป็นใคร ?

ตอบ : ก็ถามได้เลย แหม ! มาขนาดตีตุงเราเล่นแล้วน่าจะถามก็ไม่ถาม แล้วมาถามอาตมา ไม่ได้มาหาอาตมานี่หว่า

ถาม : พอตีแล้วเราดกใจ มองหาไม่มีคน เลยเปิดไฟในห้อง ?

ตอบ : ถ้าเป็นหลวงพ่อก็ดีกับท่าน ไม่เท่าหลวงพ่อดีดาวกระจายว่อนเลย โยมอาจจะเห็นว่าหัวอาตมาเป็นสั้นๆ อยู่หน้อยนึ่ง โคนประจำโดนตีชะจนหัวแหลม

ถาม : อย่างเวลาเรานั่งสมาธิแล้วเราต้องอัญเชิญท่าน เราจะอัญเชิญท่านอย่างไรคะ ?

ตอบ : เปิดเทปหลวงพ่อกุศลให้ตั้งใจว่าสิ่งที่เราทำนี่เป็นความดีทั้งหมด ขอให้เทวดา พรหม ตลอดพระบนนิพพานก็ดีหรือเหล่าสัมภเวสี เปเรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉานใดๆ ก็ดี ถ้าท่านมาโมทนากุศลนี้ได้ก็ขอให้มาโมทนา ถ้าหากว่ามีสิ่งใดที่จะไม่ดีเข้ามาในระยะนั้นก็ขอให้ขัดขวางป้องกันให้ด้วย อธิษฐานตอนที่หลวงพ่อกุศลขึ้นบุรีมันจะทิสั่งราชา

ถาม : ตอนที่นั่งระยะหลังนี่นอกจากแสงแล้วนะคะ เป็นบางครั้งมันเหมือนกับกระสือจะถอดร่างอย่างนั้นนะ เหมือนกับมีอะไรอยู่บริเวณนี้มันจะหลุดอย่างนี้ละคะ ตรงช่วงบริเวณนี้ ?

ตอบ : อากาสนี้จะเป็นปิติของอากาสดัวที่ ๕ เรียกผรณาปิติ บางทีรู้สึกตัวพองตัวใหญ่ บางทีรู้สึกเหมือนอะไรในตัวจะล่อยออกไป

บางที่รู้สึกเหมือนกับมีแต่หน้าตัวเอง บางที่รู้สึกว่ามันระเบิดตาม กลายเป็นผงไปเลยเหล่านี้เป็นต้น อันนั้นเป็นอาการของปีติ แต่ไม่ต้อง ไปสนใจ การภาวนาเขาไม่ให้ใส่ใจกับร่างกายอยู่แล้ว เขาแกล้ง ให้เราไปสนใจกับร่างกายแล้วเราไปสนใจผลการ ภาวนาก็เสีย ไม่ต้องกลัวถ้าเราหลุดออกไปก็เราจะกินอะไร เราก็ลอยไปเลย (หัวเราะ)

ถาม : ขอบพระคุณมากคะ ?

ตอบ : แหม ! อยู่ๆ ไปได้ไม่ต้องเอาตัวไปสบายออกนะ เอามื้อ มีแต่หัวลอยออกไป อีต่อนั้นสวยแค่นั้นก็วิ่งดับแลบเลย แต่อย่าผลอ ไปผ่านร้านคือฮวนนะรับรองได้มันจับสับลงหม้อแน่เลย ด้วยความเคยชิน เห็นใส่เมื่อไหร่จับสับลงหม้อไว้ก่อน (หัวเราะ) ทำอารมณ์ใจ สบายๆ ทำเหมือนกับไม่มีอะไรอาการอย่างนี้มันเป็น ๒ อย่างๆหนึ่งเป็น สังขารุเบกขาญาณ อีกอย่างหนึ่งเป็นอรุณาน ทำตัวสบายๆ ลักษณะ อย่างนี้อะไรเกิดขึ้นมันก็ไม่รับ ในเมื่อเราไม่รับ คนถ้าหากว่าทำอะไรเรา มันก็กลับไปหาเขาเอง ลำบากเขาเอง

ถาม :

ตอบ : ถ้าหากว่าลักษณะของภาพพระถ้าเราทำในลักษณะ ของพุทธานุสสติ ภาพพระอะไรเกิดขึ้นเอากั้ทั้งนั้น ยังถือว่าอยู่ใน ขอบเขตของพุทธานุสสติอยู่ แต่ถ้าหากว่าสมมติว่าเราจับภลิน ดินแล้วภาพพระปรากฏขึ้นก็ต้องเพิกภาพพระไปซะก่อน เอาแต่ ภลินดินเท่านั้นอย่างนี้เป็นต้น เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าอยู่ในลักษณะ ที่ว่าเราเคารพองค์นี้แต่ว่าอีกองค์หนึ่งมาจับได้ง่ายเหลือเกิน ก็เอาที่ง่ายไว้ก่อน พอที่ง่ายทรงตัวแล้ว เราย้อนไปที่องค์ที่เรา

เคารพมันก็ง่ายไปด้วย

ถาม : แล้วเวลาฝึกนี้จะรู้สึกปวดๆ รู้สึกหนักๆตาหนักหัวไปหมด เลยแล้วรู้สึกเครียดคะ ?

ตอบ : อันนั้นอาจเป็นเพราะว่าเราผลอไปใช้สายตาแทน พอไม่ชัดเราไปเอาตาเพ่งเข้า เพ่งมากๆ มันก็เครียด ปวดหัวบ้าง ตึงขมับบ้าง ต่อไปอย่าใช้ตามโนเมยิทธิไม่เกี่ยวกับตาเลย เป็นความ รู้สึกทางใจล้วนๆ เรายืนถึงบ้านตอนเช้าภาพบ้านปรากฏชัดเจนตาเห็น หรือเปล่า? ไม่ได้เห็นหรือก ถามว่าอะไรเห็น? ใจเห็น ถามว่าทำไม ถึงชัดเจน? คุณเคยอยู่ที่นั่นมาคุณจำได้ แต่ถ้าหากว่าเรื่องของสวรรค์ พรหม นิพพานเราไม่เคยชิน ทำความรู้สึกในลักษณะนั้นมึบ ความรู้สึก บอกว่าอย่างไรครูฝึกถามให้อธิบายไปตามนั้น ถ้าเราเชื่อความรู้สึก แรกจะแม่น แต่ถ้าเอ๊ะ! ควรจะเป็นอย่างนั้นมั้ง? เอ๊ะ! ควรจะเป็นอย่างนี้ มั้ง? ก็เตรียมใจได้แล้ว อุปาทานจะกินเอา โดยเฉพาะบรรดาท่านที่ เมื่อถึงเวลาเสร็จแล้วก็ไปยึดเอาของเก่า ที่เขาเล่าให้ฟังว่าพระอินทร์ ต้องเป็นอย่างนั้น เทวดาต้องเป็นอย่างนี้ นางฟ้าไม่มีเสื้อใส่ อะไรอย่างนี้ ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง ๆ ก็โดนท่านหลอก อาตมาเองขึ้นไป บัณฑุกัมพลศิลาอาสน์ ครั้งแรกไม่ได้เห็นพระอินทร์ หรือก เห็นแต่ลุง กำนันแก่ๆ ทุ่งกางเกงสามส่วนผ้าขาวม้าพาดไหล่ สิบบุหรี่ปวงเบือเริ่ม กราบๆ เสร็จก็ เอ๊ะ ! นี่นะเทวพระอินทร์ ? ท่านก็ลุกขึ้นนั่งตัวตรง ถามว่าเอ็งจะดูแบบไหนล่ะไม่ถึงวินาที ท่านเปลี่ยนให้ดูเป็นร้อยๆ แบบ ในที่สุดแบบสุดท้ายก็เป็นแบบเขียวๆ ที่เราต้องการ เพราะฉะนั้นเรา ต้องเชื่อความรู้สึกแรกไม่อย่างนั้นโดนหลอกแน่เลย

ถาม : รู้สึกว่าไม่อยากคุยกับใคร เพราะรู้สึกว่าเรารักษาศีล๕ ได้ไม่ครบทุกวันเลย มันก็เลยไม่อยากพูดกับใคร ?

ตอบ : ตอนฝึกตรงนั้นศีลมันไม่ขาด เรานั่งอยู่ตรงนั้นจะไปมาใครนั่งอยู่ตรงนั้นเราจะไปขโมยใคร นั่งอยู่ตรงนั้นจะไปแย่งคนรักของใคร นั่งอยู่ตรงนั้นจะไปโกหกใคร นั่งอยู่ตรงนั้นจะไปกินเหล้าได้อย่างไร ตอนช่วงนั้นเวลานั้นเราเป็นผู้มีศีลบริสุทธิ์ อย่าลืมว่ามโนเมยิทธิสำหรับพวกเราก็คือ โลกียอภิญา ถ้าเรารวบรวมความมั่นใจได้ เมื่อไหร่มันก็ได้เมื่อนั้น มันก็ได้ตอนนั้น มันก็ได้เดี๋ยวนั้น แต่ในขณะที่เดียวกันถ้าศีลบกพร่องเมื่อไหร่มันก็เสื่อม มันก็คลายตัวไป เรามั่นใจใหม่เมื่อไหร่มันก็ได้ใหม่อีกเมื่อนั้น เรื่องของอภิญาโลกีย มันก็เป็นอย่างนี้ถามว่าในเมื่อเป็นอภิญาโลกีย ทำไมถึงไปนิพพานได้ เพราะว่าตอนช่วงนั้นครูฝึกจะสอนให้เราตัดกิเลสให้วางกำลังใจเราเทียบเคียงพระโสดาบันได้ การที่กำลังใจเราเทียบเคียงพระโสดาบันได้ พระโสดาบันแปลว่า ผู้เข้าถึงกระแสพระนิพพาน เราก็เลยไปนิพพานได้ แต่ของเราไปได้แค่ชั่วคราวถึงเวลาเขาไล่กลับเขาไม่ให้อยู่หรอก เพราะฉะนั้นทำเอาไว้เถอะ เพราะถ้าหากว่าเราทำมโนเมยิทธิได้แล้วให้เกาะพระนิพพานโดยตรง ให้เกาะพระพุทธเจ้าบนนิพพานโดยตรง อันนั้นเป็นวิธีตัดกิเลสโดยอัตโนมัติที่สุด รู้สึกว่าจะใครใครวิ่งเข้าไปกราบพระบนนิพพาน รู้สึกว่าเราจะเกิดก็วิ่งไปกราบพระบนนิพพาน ถ้าหากว่าเราจะ โสภะ โทสะ โมหะ ขึ้นอยู่กับตัวของเรานี้ไม่มีจิตไปปรุงแต่ง มันเจริญงอกงามไม่ได้ มันจะเฉาตายไปในเวลาอันรวดเร็วไม่เกินนาที สองนาที ถ้าเราทำอย่าง

นี้บ่อย ๆ จะเป็นการตัดกิเลสอัตโนมัติ ถ้ามันเคยชินจะเป็นพระอรหันต์ไปเลย มโนเมยิทธิที่หลวงพ่อสอน จุดสำคัญที่สุดมันอยู่ตรงจุดนี้ อย่าไปใช้ผิดจุด ส่วนใหญ่จะไปเที่ยวดูอดีต ระลึกชาติเสร็จแล้วก็ไปฟื้นความหลัง เขาให้ดูแล้วใช้ปัญญาว่าเข็ดหรือยัง แต่ละชาติที่เกิดมามันทุกข์ทั้งนั้น ถ้าเกิดอีกก็ทุกข์อีก ปัจจุบันที่ทุกข์อยู่ในเมื่อถ้าหากว่าเป็นอย่างนั้นแล้วเราก็เกาะนิพพานเอาไว้อย่างเดียว หมดกิเลสเอาเฉย ๆ ของที่หลวงพ่อสอนให้เน้นราคามหาศาล เอาไปใช้แค่บาทหนึ่ง สิ่งหนึ่งยังไม่พอ ยังเอาไปใช้ผิดอีกต่างหาก จำไว้ว่าอย่าทิ้งขอยืนยันว่าตั้งแต่ทำมาไม่มีกรรมฐานที่ไหนหรือของใคร สอนได้ง่ายกว่านี้อีกแล้ว อาตมาตั้งแต่เด็กมาช่างคันค้ำ ครูบาอาจารย์สายไหนก็ตาม บอกว่าดีล้วยไป ไปขลุกอยู่กับครูบาอาจารย์สายหลวงปู่มั่นตั้งหลายปีนะ หลวงปู่ฝั้น หลวงปู่ขาว หลวงปู่เทสก์ เหล่านี้ก็ล้วนแล้วแต่ประเภทเรียกใช้สอยมาทั้งนั้นเพราะว่าของเราเป็นเด็ก ๆ มันวิ่งคล่อง ตอนนั้นที่วัดธรรมมงคล ขอยุณวิถี สุขุมวิท ๑๐๑ หลวงพ่อวิริยงค์ ท่านจะสร้างพระเจดีย์ใช้มั้ย? ที่บ้านเป็นกรรมการร่วมสร้างกับท่านทุกคน พอถึงเวลาเดือนมกราทุกปีก็จะมีการประชุมครูบาอาจารย์ สายหลวงปู่ฝั้นของเราก็จะไปวิ่งรับใช้ท่านอยู่เพราะว่าเป็นเด็ก ๆ วิ่งคล่องตัว ท่านก็บอกว่าอยากได้ความดีก็ทำเอานะ ภาวนาเอานะ แต่ท่านไม่ได้บอกว่าทำอย่างไร ภาวนาอย่างไร ไม่เหมือนหลวงพ่ของเรา บอกรายละเอียดเอาไว้ครบหมด แล้วอันโน้นนี่ทำกันประเภท ต้องทุ่มเททั้งชีวิตจริงๆ แลกกันไปเลย ตายเป็นตายขอให้ได้ธรรมะก็แล้วกัน อาจจะมีอดข้าวทีหนึ่ง ๗ วัน ๑๕ วันหรือไม่ก็ฉันทันวันละคำ สองคำ แล้วก็เดินจงกรม

ภาวนามันทั้งวันตั้งแต่วันยันค่ำคืนยันรุ่ง นั่งมันตั้งแต่หัวค่ำยันสว่าง
อย่างนี้ ของเรากำลังใจของเรามันสู้ท่านไม่ได้ แต่ว่าก็มั่นใจว่า ถ้าทุกคน
ทำถึงแล้ว สภาพจิตของมันจะเข้าถึงธรรมเหมือนกันหมด อย่าง
หลวงปู่บัว ใครๆ ก็ว่าท่านดู ใครๆ ก็ว่าท่าน เด็ดขาด เคยขอหว่านท่าน
มาแล้ว ท่านให้แล้วก็ออกตามนั้นด้วย คือท่าน รู้ว่าไอ้เด็กตัวกระเปี้ยก
นี่มันข้องใจว่า พระที่ปฏิบัติตามสายบริสุทธิ์คือ วิสุทธิมรรคแบบนั้น ถึง
เวลาแล้วจะมีฤทธิ์ มีเดช มีศาทิพย์ ฤทธิ์อะไรมัย? ก็ปรากฏว่าก็มีจริง
ตามนั้น อีกอย่างหนึ่งคือ เป็นคนไม่ชอบเล่นการพนัน ท่านก็เลยให้ สมัยนี้
ลองไปของท่าน ดูซิหว่า จะแตกมัย? ท่านรู้ว่าเราขอเพื่อต้องการพิสูจน์
ท่านก็ให้พิสูจน์ ของจริงเขาไม่กลัวการพิสูจน์ แต่ขณะเดียวกันว่าคนที่ขอ
แล้วเอาไปเล่นเมื่อไหร่บอกคนอื่นพวกนั้นไม่ได้รับประทานหรือ
ถาม :

ตอบ : โห...ไม่ต้องห่วง พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่าบุคคลที่ได้ฌาน ๔
เป็นแสนคนจะทรงทิพจักขุญาณสักคนก็แสนยาก บุคคลที่ได้
ทิพจักขุญาณเป็นแสนคนจะทรงอภิญญาสักคนก็แสนยาก ไม่ใช่พัน...
มโนมยิทธิเป็นการพินของเก่าล้วนๆ ถ้าไม่มีพื้นฐานเก่าในชาติก่อน
ในด้านทิพจักขุญาณ ไม่ได้รับประทาน

ถาม : ในขณะที่บางทีเวลานอนนี้ถ้า ๑.นอนเต็มอิ่มแล้วตื่นขึ้นมา
ตอนกลางวัน ๒. ไม่ได้เป็นการหลับเพื่อหลับตอนกลางวัน ๓. ไม่ได้ป่วย
เป็นอะไร ถ้ากรณีอย่างนี้คือว่า พอหลับปุ๊บบนก็จะตื่นขึ้นมาคล้ายๆ
กับว่าตัวมันจะแยกออกมันจะมีความรู้สึกคล้ายๆ ตัวจะแยกออก ตัวมัน
จะเจ็บเหมือนกับมันจะแตกออก พอตัวมันจะแตกออก ทำไมบางทีถ้า

กำหนดเข้าไปมากๆ มันยิ่งเจ็บ เหมือนกับว่าเราก็พุทโธ เพื่อให้จิต
มันแยกจากความเจ็บมันก็ยังเจ็บ ?

ตอบ : ลักษณะอย่างนี้มันเป็นการทดสอบเราว่า เราแน่จริงหรือเปล่า?
อาจารย์ตัวที่สำคัญที่สุดของนักปฏิบัติมี ๓ ตัวคือ ๑. สติ ๒. ปัญญา
๓. ความทุกข์ อาจารย์ ๓ องค์นี้สำคัญที่สุดจะสอนเราอยู่ตลอดเวลา
ถึงเวลาท่านก็จะทดสอบเรา พอเจ็บปุ๊บกก็ไปโอดครวญอยู่กับมัน อันนั้น
ผิดแล้ว เขาให้รับรู้อยู่เฉยๆ แล้วพิจารณาแยกแยะออกให้ได้ว่า อาการ
เวทนาจากความเจ็บปวดนี้เป็นของเราหรือเป็นของร่างกาย ถ้ามันเป็น
ของร่างกายก็เรื่องของมันเถอะ เราไม่ใส่ใจกับมัน เราก็อยู่กับการภาวนา
ถ้าสามารถแยกแยะออกลักษณะนี้ จิตจะรวมตัวเร็วมาก ให้ก้าว
ข้ามขั้นนั้นไปเลย แต่ถ้าหากว่าเราไปภาวนาเพื่อระงับกายสังขาร
ลักษณะเหมือนกับยิ่งไปสู้มันๆ ยิ่งเอาหนัก บางคนนี่เหงื่อไหล
ท่วมตัวอาตมาเจอมาแล้วอย่างกับ ภูเลื่อยไปตามตัวเลย เหงื่อไหล
พลั๊กๆออกมา คือเจ็บชนิดที่เรียกว่า ถ้าเป็นคนทั่วๆไปก็ไม่สามารถ
จะทนได้ แต่ว่าเนื่องจากว่าเราตั้งใจอยู่แล้ว ว่าสิ่งที่เราทำอยู่นี้เป็นสิ่งที่ดี
เรามั่นใจในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ถ้าจะตายตอนนี้เราก็ขอไป
อยู่กับท่าน ให้มันตายๆไป ถ้าเราตั้งกำลังใจอย่างนี้ได้มันก็จะทดสอบ
เราอย่างชนิดว่าถึงใจเหมือนกัน พอถึงเวลาก้าวข้ามตรงจุดนั้นไปแล้ว
จะไม่เป็นอีก

ถาม : ข้อที่ ๒ นี้พอนอนบางทีตัวเหมือนจะแตกแล้วบางทีพอขยับ
มือแล้วมันก็ขึ้นมาครึ่งตัว...(ไม่ชัด)...บางทีมันจะงง...(ไม่ชัด)...ไม่รู้ว่า
อยู่ที่สภาพอากาศหรือเปล่า...(ไม่ชัด)...และบางทีมันจะเงิบ แล้วพอเดิน

ก้าวออกมาก้าวหนึ่งปั๊บมันเหมือนกับมีกระแสมาที่ตัว แล้วตัวมันเหมือนจะลอยเราต้องเกาะข้างฝาไว้ แล้วกระแสนี้คืออะไร ?

ตอบ : จริงๆ ลักษณะนั้นเหมือนกับมโนเมยิทธิเต็มกำลัง มันสามารถที่จะแยกจิตกับกายออกเป็นคนละส่วนได้แล้ว แต่บังเอิญว่าถ้านับแล้ว ลึกๆ ใจของเรายังกลัวอยู่ในเมื่อลึกๆ แล้วกำลังใจ ของเรายังกลัวอยู่ เราจะต้องตัดตัวความกลัวนี้ให้ได้ โดยเฉพาะก่อนที่จะนอนให้พิจารณาวิปัสสนาญาณให้ชัดเจนก่อน อันนี้ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรายังไง? แยกเป็นดิน เป็นน้ำ เป็นลม เป็นไฟออกเป็นส่วนๆ แล้วประกอบมันเข้าไปใหม่ ประกอบเข้าไปแล้วก็แยกมันใหม่ เอาจนกระทั่งยืนยันกับตัวเองอย่างแน่นแฟ้นเลย ว่าร่างกายนี้มันไม่ใช่ของเรา จิตจะได้ไม่ต้องห่วง ถึงเวลามันจะออกไปได้อย่างชัดเจน แจ่มใส ส่วนที่ว่า มีกระแสะอะไรบางอย่างดึงเราไป นั่นเป็นความตั้งใจเดิมของเรา เราตั้งใจไว้ว่าเราจะไปไหนถึงเวลามันจะไปที่นั่น แล้วส่วนใหญ่ ก็จะกลัว ถ้าเป็นไปตามที่หลวงพ่อกำหนดทำ ท่านให้อารามหา พระพุทธเจ้า นี่ก็ถึงว่าจะไปที่ไหนก็ขอबारมีพระท่านสงเคราะห์ให้ไปที่นั่น

ถาม : บางทีสังเกตดูเวลาออกมาบรรยากาศมันจะไม่เหมือนกัน ?

ตอบ : ขึ้นอยู่กับตัวเรา บอกแล้วว่ากำลังใจของเราตอนนั้นมันเป็นยังไง ถ้าเราพิจารณาวิปัสสนาญาณได้ชัดเจนแจ่มใส บรรยากาศทุกอย่างก็จะโปร่งโล่งสบาย แต่ถ้าหากว่าขาดการพิจารณาบางที่มันก็มีด มันก็มัว มันก็ตึง แล้วตัวที่ชัดเจนที่สุดอีกตัวหนึ่งก็คือว่า ถ้าหากว่าเราออกในลักษณะมโนเต็มกำลัง สัมผัสทุกอย่างเหมือนกับตัวนี้เองเลย ลมพัดกระทบตัวก็รู้สึกว่ามันกระทบตัว ถ้าหากว่าเดินไป

บนถนนรถวิ่งมากก็เปลอกระโดดหลบ มันชัดเหมือนกับเอาตัวนี้ไปจริง ๆ ให้สังเกตตรงจุดนี้ไว้

ถาม : แต่ที่สงสัยคือว่าเดิมที่ผมมีความเข้าใจว่า ถ้าสมมติว่าเวลาเราหลับนี้ ถ้าอยู่ๆ จะออกมามันสามารถจะออกมาได้มั๊ย ?

ตอบ : กำลังของมันพอแล้ว เพียงแต่เวลาที่เราต้องการจะไปนั้น จิตเรามุ่งมันจนเกินไป พอมุ่งมันเกินไปกำลังมันเกินมันไปไม่ได้ แต่ว่าตอนที่เรานอนลงนั้น จิตมันผ่อนคลายก็ไปได้ ถ้าหากดูประวัติ พระอานนท์ พระอานนท์เร่งเดินจงกรมคืนยันรุ่งเลย เพื่อที่จะให้บรรลุ มรรคผลจะได้ทันสังคายนาพระไตรปิฎก เพราะว่าพระที่ร่วมสังคายนา พระไตรปิฎก ๔๙๙ องค์ท่านเป็นพระอรหันต์ปฏิสัมภิทาญาณล้วนๆ กำลังรอท่านอยู่องค์เดียว เดินจนกระทั่งจวนสว่างก็ไม่ได้มรรคไม่ได้ผลชะก็เออ..ข้างมันเถอะนอนตึกว่า พอเอนตัวลงครึ่งนั่งครึ่งนอนยกเท้าพ่นพ่น ขึ้นข้างหนึ่งก็ได้ตอนนั้นเลย เพราะจิตมันคลายออกมันตรงร่องพอดี ถ้าหากว่าดูประวัติหลวงปู่ จันทา ถาวโร วัดป่าเขาเหยี่ยว อำเภอวังทรายพูน พิจิตรนั้น ของท่านก็เหมือนกันนั่งสู้กับมันวันยันค่ำคืนยันรุ่ง นั่งไปจนกระทั่งกันจะทะเล่ตัวจะแตกเป็นชิ้นๆ มันก็ไม่ได้ชะที่ เบื่อขึ้นมา ก็นั่งค้างคาง พอคำลงปั๊บได้เลย.....

ถาม : ที่นี้มีเรื่องจะเรียนตาม พอมันออกมาปั๊บสภาพ...(ไม่ชัด) ...ที่เห็นท้องฟ้าจะเป็นสีชมพูนะครับ...(ไม่ชัด)...แต่พอนึกจะไปสวรรค์ ตัวนั้นมันก็จะพุ่งไป แต่พอไปถึงสว่างมันก็จะหยุด...(ไม่ชัด)...อยากจะรู้ว่าตัวมันเป็นอะไร...(ไม่ชัด)... ?

ตอบ : เป็นสภาพจิตใจที่แท้จริงของเรา คนเราจริงๆ ที่บอกว่าไม่กลัวๆ

อาตมาเจอกับตัวเองมาแล้ว ไม่กลัวผีพรอก ผีมาคุยกับมันได้ด้วย ตัวไหน
 มาไม่ดีตีกับมันได้ด้วย แต่ขณะเดียวกันรู้สึกสั่นหลังเย็นวาบๆขนลุก
 เกียวเป็นปกติ เวลาไปจุดธูปอยู่ในถ้ำสูงใหญ่มาตัวชักประมาณแค่นี้ได้
 มั้ง ? พอมันโอบรัดรอบตัวเองนี่แข็งทื่อเป็นหินไปเลย หลับตาตัวเย็น
 เจียบ ไล่ตามดูอารมณ์ใจตอนนั้นก็รู้เลยว่า ในใจเรายังกลัวอยู่แต่มัน
 กลัวแบบมีสติ กลัวไม่หนี กลัวพร้อมที่จะแก้ไขเหตุการณ์ถ้าแก้ได้
 ถ้าแก้ไม่ได้ก็ยอมรับมันไปเลย ไม่ใช่ไม่กลัวนะ ตราบใดที่ยังไม่ใช่
 พระอรหันต์ก็ยังคงกลัวอยู่ ลองไล่ดูเถอะไล่ไปไล่มาจะลงตรงกลัว
 ตายทั้งนั้น เข้าไปอยู่ในปากแล้วเสือกัดๆ เป็นอย่างไร ? ตาย ผีหลอกๆ
 มันทำยังไง ? แลบลิ้น แหกอก บีบคอ มันบีบคอแล้ว เป็นยังไงล่ะ ? ตาย
 กลัวงูกัด กลัวจูกัด งูกัดเป็นยังไง ? จูกัดเป็นยังไง ? ตาย ไล่ไปไล่มาจะลง
 ตัวตายหมด ตราบใดที่เรายังคงกลัวตายอยู่ ตราบนั้นความกลัวนั้น
 จะฝังลึกอยู่ข้างใน ในเมื่อฝังลึกอยู่ข้างใน พอถึงเวลามันจะเป็น
 ตัวยับยั้งของมันเอง คนที่ฝึกมโนมยิทธิเต็มกำลังจะติดอยู่ที่ส่วน
 นี้เยอะมากเลย มันเต้นบ๊อบๆ พร้อมที่จะไปแล้ว แต่ใจกลัวก็เลยรั้งเอาไว้
 ยิ่งรั้งไว้ก็ยิ่งคืบใหญ่เพราะกำลังมันพอแล้วนี่ กำลังมันพอแล้วจะไปแล้ว
 ลึกๆ มันกลัว ก็ชักคะเย่อกันไปชักคะเย่อกันมา บางคนหกหล่นตีลังกา
 ๓-๔ คลบก็มี ดูแล้วสงสารไม่รู้จะช่วยยังไง คำสอนของครูบาอาจารย์
 ที่บอกว่าสู้แค่ตาย สู้แค่ตายนั้นลองดูเถอะตายจริงๆ ตายฟรีด้วย เพราะ
 ว่าตอนนั้นขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของปัญญาตัวเองจริงๆ ถ้าปัญญา
 ไม่พอยังกลัวอยู่มันไม่เอาด้วยพรอก ไปเมื่อไหร่ก็แดงกลับ ไปเมื่อไหร่
 ก็แดงกลับ บางคนออกไปไม่ได้พิจารณา ออกไปลักษณะที่คุณว่า

นี่แหละออกไปมีดตีตื่อเลย ประเภทที่เหมือนอย่างกับหลับตาอยู่
 ยื่นมือออกไปมองไม่เห็นนิ้วทั้ง ๕ เลย วันไปวนมาอยู่พักหนึ่งไปไหน
 ไม่ถูกก็วิตกลับตัวตามเดิม มันจะเป็นอยู่ลักษณะนี้

ถาม : แล้วถ้าสมมติเราออกมาจะสว่างหรือไม่สว่างนี้จะ....
 (ไม่ชัด).... ?

ตอบ : ตั้งใจนึกถึงพระ ขอบารมีพระจะไป ถ้านึกขอบารมีพระปุ๊บ
 นี่มันจะสว่างขึ้นเดี๋ยวนั้นเลย บางทีก็เหมือนกับท่านทดสอบ อย่างเช่น
 ว่าตั้งใจจะไปพระจุฬามณี ทั้งๆ ที่ยืนอยู่เชิงบันไดจุฬามณีแล้วนะ ตัวมัน
 พุ่งไปอย่างกับเอฟ ๑๖ นะ แต่..แหม ! มันผ่านบันไดไปไม่รู้จักหมดเสียที
 คือสภาพจุฬามณีจริงๆใหญ่โตมโหฬารขนาดไหนล่ะ ? เทวดาต่างๆไป
 อัดภาพอย่างน้อยสามคาวุต ใส้สามคาวุตนี้ ๑๒ กิโลเมตร อย่างเล็กๆของ
 เขาณะ แล้วเราตัวน้อยหนึ่งจะไปเปรียบกับเขาได้อย่างไรละ เลยวิ่งเท่า
 ไหร่ไม่รู้จักถึงชะที่ บางทีเมื่อกลับเองเลย แต่ถ้าหากว่าเรานึกถึงว่าจะไป
 ทหาพระในจุฬามณีบางทีรีบเดียวถึงเลย พอคล่องตัวขึ้นมากก็จะไม่มี
 อากาศอย่างนั้น แต่บางคนไม่คล่องตัวนี่วิ่งฝ่าอากาศของมันไปเรื่อย
 บางทีไอ้โ..เร็วจริงๆ รู้สึกหนั่งเหมือนมันแสบไปหมด เนื้อมันจะไหม้เอา
 เร็วขนาดนั้นนะ แต่ว่าขณะเดียวกัน ความรู้สึกกลัวลึกๆ ก็ยังมีอยู่
 เพราะฉะนั้นต้องเกาะพระให้มันคง นึกว่าอย่างน้อยเราก็ไปนิพพาน
 แล้ว ไปอยู่กับพระพุทธเจ้าแล้ว ตัดสินใจได้ด้วยปัญญาขนาดนั้น
 ก็จะไปได้ถึงที่ๆ เราต้องการ ถ้าปัญญาไม่พอตัดสินใจไม่ได้มันก็
 ชักคะเย่อกันไป เข้าๆ ออกๆ อยู่อย่างนั้นแหละ

ถาม : แล้วอย่างนี้ขณะที่ออกไปแล้วไม่มีวิญญาณในตัวแล้ว...?

ตอบ : วิญญาณมันอยู่กับตัว จิตมันไม่อยู่ หลวงพ่อท่านสอนให้ทำ
น้ำมนต์ด้วยอิติปิโสทั้งบท แล้วก็พรหมเอาไว้ก่อนเพื่อเป็นการกัน แต่ว่าถ้า
อย่างของเราเองทำไม่เป็น ก่อนไปก็อาราธนาบารมีท่านท้าวมหาราชให้
ช่วยสงเคราะห์ ถ้าหากว่ามีผีมีอะไรจะมาขโมยร่างนี้ใช้ก็ขอให้ช่วยกัน
ให้ด้วย

ถาม : อย่างนี้มันก็สามารถเข้ามาได้ ?

ตอบ : เข้าได้ทันทีเลย ถ้าหากว่าดวงเรटकนี้มันขโมยร่างของเรา
ไปใช้เลย ตัวเราก็ลอยเห่่งเต้งไปซิ หาตัวเข้าไม่ได้

ถาม : พอตีมืออยู่ครั้งหนึ่ง เป็นตอนกลางคืนพอออกมาจับเราก็
ไม่ได้ดูตัวเองว่าเป็นอะไร แล้วมีความรู้สึกเหมือนมีผู้ชายคนหนึ่ง
แล้วเขาก็บอกว่าจะไปไหน แล้วก็บอกว่าเดี๋ยวยอแبيبหนึ่งเดี๋ยวยเราจะมา
แล้วมันเหมือนกับไม่ใช่ตัวเราที่พูดออกมา มันพูดเหมือนกับว่ามัน
รู้ว่าจะไปไหน มันมีความรู้สึกนึกคิดแล้วมันก็ไป แล้วพอแبيبเดี๋ยวยก็
กลับมา แล้วมันก็เหมือนกับว่าผู้ชายคนนั้นมาทับร่างอยู่แล้วมันก็
บอกว่าท่านมาทับร่างเราทำไมไม่ขึ้นมา พูดเหมือนกับว่าไม่มีตัวแต่
ตอนนั้น...(ไม่ชัด)... ?

ตอบ : คือตอนนั้นเราออกไปด้วยกำลังของฌานสมาบัติ กำลังของ
ฌานสมาบัตีกำลังเราจะเท่ากับพรหม มันกลัวคนอื่นยาก แต่ว่าเคยลอง
ดูแล้ว ถึงเวลาขึ้นไปพระนิพพานขอเห็นตามสภาพความเป็นจริง กำลัง
บุญของเราที่ว่าจะออกด้วยกำลังของฌาน๔นี้อย่างเก่งก็สูงแค่ครึ่งแข้ง
พระพุทธรเจ้า เพราะฉะนั้นของเราเองมันยึดกับคนอื่นได้หมดแหละ แต่
อย่าไปยึดกับพระบนนิพพานไม่สำเร็จหรอก ตั้งแต่สุทธาวาสพรหม

ขึ้นไป พรหมอนาคามีขึ้นไปเนื่บารมีท่านสูงกว่าเราเยอะ ส่วนเราจะมี
บรรดาท่านที่เป็นพระโพธิสัตว์ ท่านที่เป็นพระอริยเจ้า ลักษณะอย่างของ
เราอยู่ในฐานะที่ว่าจะออกไปด้วยกำลังของฌานกำลังของเราเท่ากับพรหม
เราก็ไม่ต้องไปกลัวใคร ดีไม่ดีก็ลากคอมมาตีเข้าชะชุตหนึ่งก่อน

ถาม : เวลาถ้าทำสมาธิบทถ้ามันจะได้ มันจะเข้าไปจนทุกอย่างเจ็บ
ไปหมด แล้วมันเหมือนกับว่า มันตกปล่องมันก็เลื่อนลงมาแล้วพอถึงจุดๆ
หนึ่งมันก็เหมือนกับว่ามันไม่รู้จะไปตรงไหนต่อ เราจะคิดให้มันหยุด มันก็
หยุดได้ จะให้มันไปมันก็ไม่รู้ว่าจะไปไหนอยากรู้วิธีแก้ไขต้องแก้ยังไง ?

ตอบ : ไม่ต้องแก้ไข กำหนดใจให้รู้ไว้เฉยๆ ลักษณะที่บางสำนัก
ให้ภาวนาว่า รู้หนอๆ ถ้าตอนนั้นยังมีลมหายใจอยู่ให้จับลมหายใจเป็น
ปกติ ถ้าตอนนั้นยังมีคำภาวนาอยู่ ให้จับคำภาวนาอยู่ ถ้าลมหายใจขาด
คำภาวนาขาดให้กำหนดจิตรู้ตามไปเรื่อยๆ อย่างเดียวจะไปถึงไหน
อย่างไรเรื่องของมัน เรากำลังทำความดีอยู่ ถ้าตายตอนนั้นเราก็ไปดีอยู่แล้ว
ถ้ากำหนดใจตามไปลักษณะอย่างนี้เดี๋ยวยมันก็ไปถึงที่สุดของมันเอง

ถาม : แต่มันจะมีปัญหาอยู่จุดหนึ่งคือ ถ้าเราต้องการอยากจะเลิก
แล้วแต่ว่ามันเลิกไม่ได้ ?

ตอบ : ถ้ากำลังใจของมันตั้งลึกจริง ๆ เนื่บางที่มันสลัดไม่หลุด
อาตมาเองเคยหลับๆ แล้ววิ่งไปรับโทรศัพท์ หลับสมาธิลึกมากเลย แต่
คราวนี้เฝ้าใช้หลวงปู่มหาอำพันอยู่ ลูกศิษย์..ยายตายตอนตี ๒ มันก็
โทรมารายงานพระแก่ตอนตี ๒ พอโทรศัพท์ก็กริ่ง ความเคยชินของเรา
ก็พรวดออกไปรับไว้ก่อน ไม่นั้นเดี๋ยวยหลวงปู่ตื่น พรวดไปถึงคว่ำหูขึ้นมา
อ้าวนี้กูยังหลับอยู่นี่หว่า หลับลึกมากด้วย มันรู้ตัวเองอยู่ตลอดยังหลับอยู่

หลับลึกมากด้วย แงะยังงาก็แงะไม่ออก อดขังใจก็อดไม่ขึ้น ใ้้นั้นก็
ฮัลโหลๆ มั่นอยู่นั้นแหละ ใ้เราก็พยายามขยับแล้วขยับอีก ดันแล้ว
ดันอีก จนกระทั่งกำลังใจหลุดออกมาอุปจารสมาธิได้ก็ถามว่า อะไ
มันก็บรรยายว่าตอนนี้ยายของมันมอง 텅แล้วไปไหน ไม่เตะเอา
ก็บุญแล้ว ลักษณะเดียวกันว่าถ้าสมาธิลึกจริงๆมันจะดำเนินงานตาม
หน้าที่ของมันเอง เราจะบังคับก็บังคับยากแล้ว

ถาม : ตอนนี้ถ้าพูดถึงวิธีที่เราจะบังคับมันล่ะครับ ?

ตอบ : ต้องหัดเข้าฌานแบบชนิดที่เรียกว่า สลับฌานให้คล่องตัว
สมัยที่ทำอยู่จะใช้หนึ่งๆ นอนๆ เป็นใ้บ้าอยู่อย่างนั้น พอลุกพรุดขึ้นมา
สมาธิก็คลายพริบออกมา พอนั่งตัวตรงก็เป็นอุปจารสมาธิ พอนอนลงก็
๑,๒,๓,๔,๕,๖,๗,๘ แล้วแต่ว่าทำได้อันไหน สลับกันไปสลับกันมาสนุก
อยู่คนเดียว แต่ถ้าคนอื่นเห็นเขาก็ว่าเราบ้า ลุกๆ นั่งๆ นอนๆอยู่คนเดียว
นั้นแหละ ต้องใช้ลักษณะนี้จนกระทั่งคล่องตัวทีเดียว พอคล่องตัวแล้ว
เราต้องการอยู่ในอารมณ์ไหน อยู่ในลักษณะไหนก็สามารถทำได้ทันที
จะถอนออกจากจุดนั้นเมื่อไหร่ก็ได้ จะเข้าไปเมื่อไหร่ก็ได้ จะข้ามขั้นก็ได้
จะสลับขั้นก็ได้

ถาม : กลิ่นนี้ถ้า...(ไม่ชัด)... ได้แต่พอจะจับจริงๆ มันก็หลุดจับไม่ได้
อย่างนี้ก็แสดงว่ามันน่าจะได้หมดแล้ว ปัญหาก็คือว่าเราจะ...(ไม่ชัด)...?

ตอบ : มี ๒ อย่างๆ แรกใช้คาถารวมของหลวงพ่อมันมีอยู่ ๒ บท
คือ สัมปจิตตานิ กับโสวัตตะ ภิญญา ถ้าใช้สัมปจิตตานิ ให้ตั้งใจว่านะโม
๓จบ พุทธังสรณังคัจฉามิ ทุติยัมปิ ตะติยัมปิ แล้วก็ท่องบทสรรเสริญ
พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ (สวดอิติปิโส สวากขาโต สุปฏิปันโน)แล้วก็

น้อมจิตตั้งใจภาวนา สัมปจิตตานิไป อีกบทหนึ่งก็คือ โสวัตตะ ภิญญา
ถ้าหากว่าภาวนา ๒ บทนี้จะพื้นกำลังของกลิ่น ๑๐ ทั้งหมดคืนมา
ถ้าทำได้คล่องตัวเมื่อไหร่ก็จะใช้กำลังเต็มได้ทั้งหมด แต่ว่าตามที
เคยทดสอบมาแล้ว โสวัตตะ ภิญญา จะมีผลที่เข้มแข็งมากกว่า แน่น
มากกว่า ถึงเวลากำลังใจรวมตัวกันมันรวมเปรี้ยวแบบสลัดไม่ออก
เลย แต่ว่ามีข้อแม้ยู่หนึ่งว่าถึงเวลาภาวนาไป ภาวนาไปเคล็ดลับ
ตรงนี้คนไม่ค่อยรู้ ภาวนาไปจะเห็นแสงสว่างก่อน บางทีมาเป็นริ้วๆ
เหมือนกับคลื่น บางทีก็ ริ่งมาเป็นเส้นเป็นสาย บางทีมาเป็นแผ่นเป็นผืน
บางทีก็สว่างโรมาเลยให้กำหนดเอาแสงสว่างนั้นเข้ามารวมกันใน
อกของเรา พอมารวมกันยู่ในอกจนกระทั่งสว่างสดใสแล้วตัวเรา
จะลอยขึ้น ขึ้นตอนนี้ต้องใช้สติควบคุมด้วยความระมัดระวัง ค่อยๆ
ลอยยู่ในห้องก่อน ขยับตรงนี้ ขยับตรงโน้นให้มันชินก่อนขึ้น ลง ต่ำ
หมุนไปรอบๆก่อนอะไรก็ได้ พอมันชินมันคล่องตัวแล้วค่อยออกไปที่อื่น
แต่อย่าไกลนักล่ะ ไม่งั้นเดี่ยวสมาธิคลายขึ้นมาเดินอานเลย เพราะมันไป
ไกลเกินไปทำจนกระทั่งคล่องตัวอย่างนี้ทำได้แบบนี้แล้วจะเริ่มเหาะได้
เราก็อิฐฐานใช้ผลอย่างอื่นได้ตามแบบของกลิ่น ส่วนอีกวิธีหนึ่ง
ก็เริ่มต้นจับกลิ่นใหม่ไปหานิมิตตกลิ่น ของที่เราเคยได้แล้วมันจะจับเป็น
ปฏิภาคนิมิตเร็วมาก อุคหนิมิตนี้บางทีแค่มองบูบมันจำได้เลย เพราะ
เวลาปกติเราก็นึกติดตามได้แล้วใช้มัย ที่นี้พอถึงเวลาปฏิภาคนิมิตเสร็จ
ของเราก็พยายามจับภาพให้มันสว่างสดใสเจิดจ้าให้ได้ เมื่อสว่างใส
เจิดจ้าเต็มที่แล้วก็อิฐฐานให้เล็กได้ให้ใหญ่ก็ได้ หายไปก็ได้ มาเมื่อไหร่
ก็ได้อะไรอย่างนี้ ถ้าอย่างนี้ก็เริ่มอิฐฐานใช้ผลกลิ่นเป็นกองๆไป ก่อน

ที่จะทำกองต่อไปก็พื้นของเก่าให้เต็มที่แล้วก็จับกองใหม่ ถ้าได้ ๒ กอง ก็พื้น ๒ กองเก่าเต็มที่แล้วจับกองที่ ๓ ต่อไปให้ทำลักษณะนี้ แต่ถ้าใช้ ฉากาฐีสึกว่าง่ายกว่าเยอะ ไม่ต้องไปเสียเวลาจับภาพภาวนามาก ของเราเองอาจจะเคยชินกับการภาวนา พอหลวงพ่อบอกวันนั้น ภาวนาปั๊บนี้ มันเป็นกระแสบึงเหมือนกับคลื่นกระเพื่อมเต็มทั้งห้องเลย เราก็ยังไม่ ปล่อยให้มันกระเพื่อมอยู่อย่างนั้นแหละ ลักษณะเหมือนกับมันกดเรา ติดพื้นแน่น เบรียะเลย แล้วดินอย่างไรก็ดินไม่หลุด มาที่หลังหลวงพ่อกัน เห็นว่าเราโง่มากแล้ว ท่านเลยบอกอธิษฐานตั้งมันเข้ามาในอกซิ พอมัน รวมกันในอกแล้วตัวมันจะลอย ลองทำตามมันลอยจริงๆ แต่ว่าตอนลอย มันเร็วไปหน่อยมันลอยพริ้วขึ้นไปทั้งตัว เรานอนอยู่นี่มันไปอัดแบน แดดแต่อยู่บนแพดาน มันหายใจไม่ออก จมูกมันบีบ... (หัวเราะ) ต้องค่อยๆ บังคับให้ลอยไปรอบๆ ห้องก่อน ถ้าลักษณะอย่างนั้น ไม่ต้องเปิดประตู ไม่ต้องเปิดหน้าต่างนี่ก็จะออกไปข้างนอกมันออกไปทั้งตัวเลย ไม่รู้ มันออก ไปทางไหนด้วย คราวนี้โยมสุภาภรณ์ โอ้โฮ... แสนรู้เลยนั้นนะ พระทำอะไรระวังให้ตื่นแสรู้หมดจริงๆด้วย พอเราทำลักษณะนั้นเสร็จ แกมาเตือนหลวงพี่ระวังนะคะ ถ้าตอนที่มันกำลังออกไปซะครึ่งตัวแล้วจิต มันคลายมันก็ติดแต่อยู่ตรงนั้นแหละแหม... คั้นมาขู่เราซะได้ยังไม่เคย เป็นเลย แล้วก็มิลูกศิษย์หลวงพ่อกคนหนึ่ง อันนั้นหนักกว่าเขาภาวนาเสร็จ แล้วมันลอยขึ้น ไม่ลอยแต่ตัวลอยไปทั้งเตียงเลย เสร็จแล้วมันก็ไปๆป่า ไปดงไป ไปเรื่อยเลย กลับมาถึงผ้าห่มเปียกโชกเลย เพราะมันตึกแล้ว นี่น้ำค้างลง เป็นไงสนุกมั๊ยล่ะ ?

ถาม : รบกวนถามเรื่องคนทรง คือมีญาติอยู่คนหนึ่งเดิมที่เขา

ก็ไม่ได้จะทรงแต่อยู่ๆเขาก็มีบางสังหรณ์อะไรพิเศษ...(ไม่ชัด)... จนสุดท้ายเขาก็พยายามไม่ยอมรับ ไม่ใช่แน่ จนมาสุดท้ายอยู่ๆ ก็มีอะไรเข้ามาจนเชื่อ? ตอบ : พวกนี้ส่วนใหญ่จะเป็นพวกของพระ ของพรหม ของเทวดา แล้วที่สำคัญที่สุด การจะทรงใครนั้นต้องมีกรรมเนื่องกันมา ถ้าไม่เคยมีกรรมเนื่องกันมาก่อนนี่ทรงเขาไม่ได้ ถึงมีกรรมเนื่องกันมาก็ตาม กฎของกรรมมันจะบังคับ คุณไม่ได้อยู่ในภพนี้ ในภพนี้คุณจะไปยุ่งกับเขาไม่ได้ ถ้าเจ้าของร่างไม่ยอม ทำให้ตาย ก็ไปบังคับเขาไม่ได้ แต่ว่าเขาอาจจะใช้วิธีบังคับว่าทำให้เจ็บปะหงษ์ๆ อยู่ ถ้ายอมรับเป็นร่างทรงเมื่อไหร่หายทันที หรืออาจจะทำให้ฐานะทางบ้านเรือนเดือดร้อนไปหมด ถ้ายอมรับเป็นร่างทรงเมื่อไหร่หายทันที อย่างนี้ เคยต่อรองให้เขามาแล้ว ต่อรองในลักษณะที่ว่า จะให้รับเป็นร่างทรงก็ได้แต่

ข้อที่ ๑ อย่าให้มีอาการอะไรผิดปกติจนทำให้เขาและครอบครัวของเขาต้องอับอายขายหน้าคนอื่น เขาก็รับปาก โอเค

ข้อที่ ๒ สิ่งที่คุณบอกเขาว่าช่วยได้ขอให้มีผลตามนั้น อย่าหลอกกันนะ เขาก็โอเค รับปากเรื่องของผี ของ เทวดานี่เขาไม่โกหกกัน บอกว่ารับปากคือรับปาก

ข้อที่ ๓ ถ้าคุณจะใช้เขาชนิดหัวไม่วาง ทางไม่เว้นจนเขาทำงานไม่ได้ คุณต้องทำให้เขารวยก่อน ชะงักไปหน่อยแล้วก็ โอเค รับปาก เอ้า..สบาย อย่าลืมว่า เทวดาเขาไม่โกหก ต้องต่อรองให้เป็น ต่อรองเป็นสบายเลย ใช้วิธีนี้แหละอนุญาตให้เขาไปใช้ได้ แต่ถ้าเขาไล่ เตะก็ตัวใครตัวมันนะ

ถาม : เราไม่รู้วัตถุประสงค์การมาของเขา ?

ตอบ : ถามเขา เขามาอย่างนี้เราถามได้ อย่างรายนั้นก็เหมือนกัน มาถึงก็มาอะอะไว้วายายอยู่ตรงนี้กูยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก ไม่มีใครใหญ่กว่ากู อีกแล้ว บอก เออ นั่งลงเถอะถ้าขืนยืนใหญ่อยู่ตรงนั้นเดี่ยวจะโดนพระเตะ เอา ก็เลยยอมนั่งลง คนอื่นนี่กระจายหมดแล้ว ถ้าอาดมาไม่อยู่วันนั้น ตรงนี้ไม่มีคนเหลือหรอก พอตีคนกำลังแน่นเลย เสร็จแล้วก็ถามเขาว่า มาเพราะ อะไร ? ต้องการอะไร ? แล้วก็ต่อรอง

ถาม : แล้วถ้าเขาพูดไม่ได้ พูดไม่ออกล่ะคะ ?

ตอบ : พูดไม่ได้ ถ้าหากว่าเราถามเขาๆ ก็ต้องจะสื่อสารกับเราได้ บอกกับเขาว่าถ้าไม่ยอมสื่อสารกับเรา เป็นตายอย่างไรเราก็จะไม่ยอมให้ ใช้ร่างนี้ ดีไม่ดีก็ไปหาพระไปหาหมอผีที่มีความสามารถพิเศษมาขับมาไล่ กันเลยละ แต่ถ้าต้องการอะไรให้บอก มีอยู่รายหนึ่งอยู่ที่บึงทรงชัย นครราชสีมา รายนั้นอยู่ๆ ก็นั่งนิ่งไปเฉยๆ ๒ วันกว่าพอวันที่ ๓ หลวงพี่ บรรจงไปถึง พอญาติโยมรู้ว่ามียุทธิชัยสายหลวงพ่อวัดท่าซุงไป เขาเห็น เป็นผู้วิเศษ ลูกศิษย์หลวงพ่อนะ ไปถึงก็นิมนต์ให้ช่วยไล่ผีให้ด้วยเจ้าข้า หลวงพี่จึงก็ไปบอกรู้สึกตะหงิดๆ ตั้งแต่ไปแล้ว จะใช้ผีรี ? ว่าอย่างนั้น ไปถึงเดินเข้าไปในบ้านมันก็นั่งอยู่มองตาขวาง บอกท่านไม่ต้องยุ่ง หลวงพี่จึงก็ชะงัก ก็จะไม่ยอมใช้มั๊ย ? โยมก็ประเภทจับให้ขึ้นหน้า แกก ก็เอื้อมมือจับมิดหมอนในยาม พอจับมิดหมอนบิบบันก็บอกท่านไม่ต้องยุ่ง หลวงพี่จึงบอกว่าไม่ใช่แล้วละ ลักษณะอย่างนี้ ถ้าหากเป็นผีเข้าจริงๆ นะ คนที่พกมิดหมอนหลวงพ่อ ถ้าอาราธนาเป็นปกตินี้ พอเหยียบหัวกระได บ้านผีแผ่นดินเลยไม่อยู่หรอก ประเภทที่แตะมิดหมอนเมื่อไหร่แล้วมันรู้แล้ว

แถมบอกไม่ต้องยุ่งนี้ไม่เสี่ยงด้วยดีที่ว่า ปราบกฏว่าเขาเองเขาก็บอกว่า เขาไม่ใช่ผีหรือเป็นรุกขเทวดา ใช้น้ำมันไม้เคาะพ่นก็ถือว่าไปเหยี่ยวรด ต้นไม้เขาด้วย มันเมาเหล้าแล้วต้นไม้เหยี่ยวรดต้นไม้เขาด้วย จะตัด ต้นตานมันหน่อยประมาณมันซัก ๓ วันเท่านั้นแหละ เดี่ยวพอถึงเวลาเย็น ก็เป็นอันว่าเลิกกัน ตกกลางพอดครบเย็นเขาก็เลิกไป ปล่อยให้อดข้าวชะ ๓ วันหัวโตไปเลย ของอาดมาเองก็เจอ รายนี้เมาแล้วเข้าไปพึ่งศาล ไปพึ่ง ศาลก็เจอในลักษณะนี้แหละ ถึงเวลาก็นั่งป้ออยู่ พอเอาข้าวไปให้กิน บอก ขอช้อนเท่านั้นคันเท่านั้นคัน บอกพวกมาเยอะต้องให้ เสร็จแล้วพวกป่าไม้ ก็ลากมาหา ปราบกฏว่าอยู่ในลักษณะนั้นมา ๔ วัน ๕ วันแล้ว พอรู้ว่าจะ ไปหาพระลูกขึ้นอาบน้ำแดงตัว โทษหนวด หัวผมอย่างดีเลย กินข้าวกิน ปลาเรียบร้อย เดินยิ้มแย้มแจ่มใสมาบอกรู้แล้วว่าต้องมาหาพระ แล้ว ถามว่าทำไมล่ะ ? เขาบอกว่ามันเมาแล้วมันไปพึ่งศาลผมครับ แล้วจะแก ยังไงล่ะ ? ก็บอกว่าให้ตัวเขาหรือญาติพี่น้องของเขาสร้างศาลคืนมา แล้ว ก็ให้ทำบายศรีขอขมาด้วยเขาถึงจะยอม แหม ! ใ้หนี่แสนรู้จริงๆ ตัวอยู่ บางปลาม้าโน้น มันรู้ว่าทางนี้มาหาพระ วันนั้นลุกขึ้นอาบน้ำแดงตัวชะ เรียบร้อยมาหาพระเลย พอญาติมาถึงขึ้นรถมาแต่โดยดี ลักษณะของผี เข้าอย่างหนึ่ง ลักษณะของการทรงอย่างหนึ่ง ถ้าเรารู้สึกว่าคนดี ๆ อยู่ๆ ผิดปกติไปนี่ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ อย่าไปขับอย่าไปไล่เขา ถ้าต่อรองกันได้ ให้ต่อรองกันก่อน ถ้าไม่เกินวิสัยจริงๆ ทำอะไรให้เขาๆ ก็จะไม่ เพราะ ว่า พวกผีเขาไม่โกหก แต่ว่ารายที่ว่ามีบอกเขาบอกว่าพรุ่งนี้ต้องให้เขา หายนะก็รับปาก ปราบกฏว่ารุ่งขึ้น ตอนเช้าพวกปล้ำกันอะอะไว้วาย มากันอีกแล้ว เราก็อะไรวะผีไม่เคยโกหกทำไมมันมาอีก เลयरذنนำมนต์

ให้มัน ๆ ก็นั่ง ให้มันนอนอยู่บนเตียงนั้นแหละ มันนอนไป ๆ เราก็รับ
สั่งขทานไปเรื่อย ลักบาย ๒ มานั่งฟังตรงคุณนั่งนะ ฟังเสร็จมันก็มองอยู่
มันก็นั่งมองไปมองมาซักครึ่งชั่วโมงก็ลุกขึ้นกราบ หลวงพี่ครับผมไม่ได้
ฝันใช่ไหม ? บอกเออตอนนี้เ็งอยู่ตามสภาพความเป็นจริง มันบอกว่าตอน
ก่อนหน้านี้นะผมรู้สึกเหมือนกับฝัน ๆ ร่ายมากด้วย ไม่รู้ว่าตัวเองทำอะไร
ต่ออะไรไปบ้างแล้ว อยู่ ๆ ก็หายเอาคือ ๆ ผมตื่นขึ้นมาเหมือนเพิ่งตื่น
ลุกขึ้นมา รู้สึกตัวเต็มที่เหมือนกับผมยังฝันอยู่ เห็นหลวงพี่ก็เหมือนก็ยัง
อยู่ในฝัน ผมก็เลยนั่งมองดูก่อน เห็นรับสั่งขทานเห็นพูดเห็นอะไร
ลักษณะนี้ไม่ใช่ฝันก็เลยถามดู แล้วคุณรู้มั๊ยล่ะว่าคุณเป็นอะไร ? เขาบอก
ว่าเขาไปเชิญผีด้วยแก้ว แต่ปรากฏว่า ไปเจอประเภทที่มีเจรมีกรรม
ผูกพันกันมาก่อน แทนที่จะลงแก้ว มันลงตัวเลย แล้วมันรับปาก มันก็รับ
ปากจริงๆ บอกพรุ่งนี้จะปล่อยให้เป็นปกติ เราลืมบอกว่าเวลาไหน มันล่อ
ชะบาย ๓ หือ..? นำรักมั๊ย ผีเขาไม่โกหกจริงๆ แต่ถ้าเราไม่รอบคอบมัน
เอา เมื่อวันเป่ายันต์เกราะเพชรบอกยายเขี้ยว ยังไงๆ ต้องหาเงินให้ได้
ล้านหนึ่งนะ ยายผีก็รับปากบอกได้เจ้าคะจริงๆ เขาบอกเรื่องหาเงิน เรื่อง
ของพระไม่เกี่ยวกับฉัน บอกแกมาอยู่กุฏิฉันอยู่เฉยๆ ไม่ได้ต้องทำ
ประโยชน์ให้ด้วยก็โอเค รับปากปรากฏว่าในงานมันได้ ๕๐๐,๐๐๐ กว่า
บอกอะไรวะผีไม่เคยโกหก บอกว่าได้ล้านหนึ่งบอกได้สิ แต่ปรากฏว่าพอ
ตัดยอดบัญชีได้ล้านกว่า เอายอดทางกรุงเทพมารวมด้วย เราไม่รอบคอบ
เอง ยายเขี้ยวแกเป็นผีน่ารักมากเลย อายุ ๕๔ แล้วตายพอเสร็จแล้วไปให้
หวยลูกหลานตัวเอง ลูกหลานเอาแต่หวยแต่มันกลัว เพราะว่าแกไปวน ๆ
เวียน ๆ อยู่ให้เขาเห็นง่าย ๆ ด้วยเลยเอามาฝากพระไว้ เราเองเคยรู้จัก

มักคุ้นกันมาก่อนเลยรับไว้ เอากระดุกแกว่งไว้บนชั้นวางของนั้น ที่นี้แก
อยู่ชั้นกลาง ชั้นบนคือพระ วันนั้นรีบ ๆ ร้อน ๆ จะเข้าห้องน้ำจะไปกิจ
นิมนต์นี้จะเข้าห้องน้ำก่อน ขึ้นไปบ้านโยมจะเข้าห้องน้ำลำบาก จะสะพาย
ย่ามเข้าส้วมก็ลำบากเลยมัดย่ามไว้ข้างล่างแป็บเดียว ยายเขี้ยวร้องจาก
แผ่นแนบไปเลย เราก็ลืมไปนึกขึ้นมาได้ มีจดหมายอยู่ข้างล่างไปยึดอยู่ใต้
กระดุก เราก็บอกเรื่องอะไรอยู่ ๆ มาเล่นสนุกอะไรอีก
ถาม : (ตามเกี่ยวกับเทพที่มาหานึกอยากจะทำก็มา) อย่างนี้ถ้าหาก
ว่าเขาคิดจะมาก็มาอย่างนี้ถือเป็นความผิดมั๊ยครับ ?
ตอบ : บอกแล้วว่ามันต้องมีกรรมเนื่องกันมา ถ้าไม่มีกรรมเนื่อง
กันมาให้ตายเขาก็ทำอะไรเราไม่ได้ ผิดมั๊ยล่ะ ? เขามีสิทธินี้ ถ้าไม่มี
สิทธิเขาก็ผิด ถ้ามีกรรมเนื่องกันมาเขาก็มีสิทธิที่จะทำอย่างนั้นได้
ถาม : อย่างนี้วิธีครองคือเจ้าตัวเอง ?
ตอบ : คือของเขาเองตอนนั้นส่วนใหญ่จะขาดสติ ของเรานี่ต้อง
รักษาสติเอาไว้ แล้วครองแทนเท่าที่เจอมา ๒ ราย ๓ รายล้วนแล้วแต่
ไม่มีสติ เป็นตัวนั้นล้วน ๆ เลย เจอมาตอนนั้นอีกรายหนึ่งเก่งมาก เป็นหมอ
ผีของมอญสืบทอดกันมาตามตระกูลเลย พอแล้วถึงเวลาผีเข้ามันเอง ไล่
ไม่ออก ปล้ำอยู่ทั้งคืนยันสว่าง พอมันปล้ำอยู่ทั้งคืนยันสว่างเขาก็ทรม
กันมา ยายนี้มันมีสติอยู่เกินครึ่งนะรู้ว่าผีเข้ามันด้วย แก่ไซ้ยังงี้ก็แก้แล้ว
ด้วยแต่แกไม่ตก แสดงว่ากำลังใจกำลังสมาธิเขาดีจริงๆ มาถึงก็ยกพานครู
ตั้งใจบูชาพระขอให้ส่งเคราะห์ด้วย พอเสร็จเรียบร้อยก็ถามเขาว่า
ลักษณะเป็นอย่างไร มันเป็นอย่างนี้ ๆ ล่ะ กินน้ำมนต์แล้วก็ไม่อ้วก ที่นี้
พวกนี้มันจะเป็นอย่างนี้แหละ ถ้าจะอ้วก ๆ ออกมาเป็นแต่ลมกับน้ำมนต์

ลักษณะอาการอ้วกก็คือ ฝึมนอกใช้มียะ ? นั่นรู้จริงๆ แสดงว่าศึกษา
มาอย่างชำชอง แต่โดนเข้าซะเอง ก็เลยถามเขาว่าเอาอย่างนี้มั๊ย ? อยาก
ไปเกิดหรือเปล่า ? บอกว่าอยากมากแต่หาทางไปไม่เจอต้องวานๆ
เวียนๆ อยู่แถวนั้น บอกตัวอย่างนั้นให้ตั้งใจว่า นะโม ๓ จบรับ
ไตรสรณคมน์ ก็ว่านะโมให้เขาตาม พอว่าพุทฺธัง สรณังคัจฉามิ เขาบอก
เห็นแสงสว่างแล้ว เห็นแสงสว่างแล้ว บอกไปตามแสงสว่างนั้นแหละ พวก
เราฝึกมโนนี้ไวกว่าฝึมนะ เห็นแสงสว่างแล้วไม่ค่อยยอมไปหอก บอกให้
เขาไปตามนั้นพรมน้ำมนต์ให้ ไม้ตะหวัดว่าคำถาหลวงพ่อ แล้วตีหัวปอก
หนึ่ง มันส่งเสียงร้อยไอยินะ ได้ยินเสียงเบาชนิดเดียว ไปที่สำนักงานป่าไม้
ห่างกัน ๔-๕๐๐ เมตรวิ่งมาดูกันทั้งสำนักงานเลย เขาบอกเสียงร้องสนั่น
ยิ่งกว่าออกลำโพงเลย อยู่ต่อหน้าเราได้ยินชนิดเดียว รายนี้เก่งมาก เป็น
หมอมือเจอบีเข้าเองแก้มัดก แต่ว่ารายนี้อิสติเขาเกินครึ่ง เขาสูได้แก๊ซ
ได้แต่ปล้ำไม่ไหวจริงๆ คืบหนึ่งเต็ม ๆ แล้วฝึมนไม่ต้องนอนไม่ต้องกินต้องนี้
ตัวเองไม่ได้กินไม่ได้นอนมาคืนหนึ่งก็เจ็งนะซิ รู้ว่าสูไม่ไหวถึงต้องยอม
ฟังพระ เพราะว่า พวกที่เป็นหมอมือส่วนใหญ่จะมีพวกของอาถรรพ์ของ
เขาอยู่ กล่าวถ้าเข้ามาในวัดเดียวมันจะเสื่อมหมด เห็นท่าขันทมาขอขมา
ตั้งแต่ปากทางเข้าวัดตรงหัวสะพาน ขอแล้วขออีก เป็นยังงิวันนี่
กลายเป็นเรื่องผีไปซะแล้ว

ถาม : ผมไปเจอคนอยู่คนเดียวแล้วแกไปได้สิไปได้ไกล...(ไม่ชัด)...?
ตอบ : มันก็น่าจะมีส่วน แต่ทีนี้ถ้าเป็นผู้ที่หลุดพ้นแล้ววิบากตัวนี้
ท่านไม่ได้ แต่ว่าขณะเดียวกันเราเองก็ต้องมีสติอยู่ว่านั่นเป็นสมบัติ
ของมหาเศรษฐีเขา เราชมสมบัติเศรษฐีเสร็จแล้วอยากรวบแบบ

เศรษฐีมันเราก็ต้องทำตามแบบนั้น ไม่ใช่เราชมสมบัติเศรษฐีเสร็จ เรา
ก็ชื่นชมอยู่แต่ของเขา ไม่สร้างของเราให้มีชะที่หนึ่ง

ถาม : อย่างนี้ถ้าเราทำตามแบบนั้นแล้วคนที่ไปชื่นชมตัวเขาจะไม่มี
วิบากจากตรงนี้ไปตรงอื่น ?

ตอบ : อันนั้นมันเป็นความผิดของเราเองถ้าเราไปเกาะตรงนั้น
แต่ว่าตัวของเขาๆ ทำไปโดยเจตนาคืออยู่แล้ว คือต้องการจะช่วยให้เรา
พ้นทุกข์อย่างนี้

ถาม : วิบากเขาก็จะไม่ได้...(ไม่ชัด)... ?

ตอบ : ของเขาเองต้องดูเจตนา พระพุทธเจ้าท่านบอกไว้แล้วว่า
เจตนาภิกขเว กัมมังวทามิ เจตนาเท่านั้นที่จะเป็นกรรม คราวนี้ของ
เขาๆ เจตนาดีต้องการจะช่วยสงเคราะห์ เราเองไปติดแน่นกับข้อธรรมะ
ที่เขาได้แล้วไปยึดไปเกาะ กลายเป็นไปเกาะตัวบุคคล เกาะผิดที่ ในเมื่อ
ไปเกาะตัวบุคคลแทนที่จะไปเกาะธรรมะแล้วปฏิบัติตาม ถือเป็นความผิด
ของเราเองมากกว่า

ถาม : ผมได้ไปสถานที่หนึ่ง สูดหทัยได้ไปฟังธรรมะของคนๆ นี้คือผม
ก็อยากได้เหมือนกัน พอไปฟังท่านแล้วก็รู้สึกว่ามันผิด คือมันเป็น
ลักษณะที่เป็นของเขาเอง ?

ตอบ : อันนี้เป็นลักษณะอาการเคลื่อนไหวของจิต เขาเองเขาจะ
สามารถกำหนดให้เป็นในลักษณะนี้ๆ ของจีนก็มี ของอินเดียก็มี พวกโยคี
เขาจะทำในลักษณะนี้

ถาม : ของเขาเป็นลักษณะที่เขาคิดขึ้นมาเอง ?

ตอบ : ในลักษณะนั้นจริงๆ แล้วก็พ้นจากที่พระพุทธเจ้าท่านรู้

หรือ เพียงแต่ว่าอันไหนที่รู้แล้วจะทำให้ข้า พระพุทธเจ้าท่านไม่
สอน ท่านบอกแล้วให้หลวงในธรรมอันเห็นข้า เพราะฉะนั้นสิ่งที่
พระพุทธเจ้าท่านสอน จะเป็นทางที่มุ่งตรงอย่างเดียว ไม่ใช่พระพุทธ
เจ้าท่านไม่รู้ เพราะท่านบอกอยู่แล้วว่าความรู้ของท่านเท่ากับใบไม้ก่า
มือเดียว ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์

ถาม : อย่างที่เขาปฏิบัติกับคนอื่นนี่ขอให้พิจารณาไปละไปที่เดียว
เลย แล้วลักษณะอย่างนี้มันไล่ไปที่ละจุดๆ ?

ตอบ : อย่างสมาธิหมุนั้น เคยลองมียะ ? ลักษณะเดียวกัน ที่นี้
อันนั้นมันเป็นลักษณะวิสัยเฉพาะของคนใดคนหนึ่งเขาๆ อาจจะต้องได้ใน
ลักษณะอย่างนั้น ทำในลักษณะอย่างนั้นมันถึงจะตรงจริต ตรงกำลังใจเขา
แต่ว่าคนที่ร่วมบุญกับเขามันก็มี ถ้าไม่ใช่คนที่ร่วมบุญกันมาจะฟัง
เขาไม่เข้าใจ

ถาม : สมาธิหมุนคืออะไรครับ ?

ตอบ : สมาธิหมุนนี้เป็นของพระอาจารย์รัตน์ รตนญาโน สำนัก
ปฏิบัติธรรมรัตนประทีป จังหวัดแม่ฮ่องสอน สมาธิหมุน จะเป็นการ
กำหนดจิตของตัวเองหมุนวนอยู่ให้เหวี่ยงตัวรัก โลภ โกรธ หลง ให้กระ
เด็นออกไป แล้วพอสามารถเหวี่ยงตัวรัก โลภ โกรธ หลงกระเด็นออกไป
สามารถที่จะคลายตัวราคะ โสภะ โทสะ โมหะออกไปจากใจตัวเองได้
จริงๆ ก็คือการใช้สมาธิกรรมันนั้นแหละ เป็นตัวเจโตวิมุตติ แต่ที่นี้เขามั่นใจ
ว่าเขาสลัดลักษณะนั้นทำให้หลุดได้ อาตมาก็เจอคนๆ หนึ่ง ลูกสาวฉันเอง
ล่ะไปฝึกสมาธิหมุนมาจนกระทั่งเขามั่นใจว่าเขาเป็นพระอรหันต์แล้ว ๆ
ยืนยันว่าเป็นพระอรหันต์ไม่เห็นจำเป็นต้องตายเลยเป็นอย่างของเขาก็ได้

ที่พระพุทธเจ้าหรือที่หลวงพ่อบอกว่าถ้าเป็นพระอรหันต์แล้ว ภายใน ๗
วันจะต้องตายมันไม่ใช่ ตอนที่ลูก ๑ คนแล้ว กำลังคนที่ ๒ เป็นพระอรหันต์
แล้วลูกโผล่มาจากไหนก็ไม่รู้ เพราะฉะนั้นคนเราเวลาทำไปถึงระดับ
หนึ่งแล้วทรงสมาธิโดยเฉพาะนาน ๔ รัก โลภ โกรธ หลง มันโดน
กดเจียบจริง ๆ ทำให้พระหลายองค์เข้าใจผิดคิดว่าตัวเองเป็น
พระอรหันต์

ถาม : จริงๆ แล้วมันก็คือเป็นหินทับหญ้า ?

ตอบ : มันเป็นหินทับหญ้าอยู่ถ้าหากว่าหินขยับเมื่อไหร่ หญ้ามันถึงอก
แล้วหญ้ามันงอกในลักษณะเก็บกดด้วย โคนทับมานานถึงเวลางอกงาม
เป็นพิเศษ

ถาม : อาจารย์คนนี่ที่เขาว่าตรงนี้มากก็จะย้ำตรงนี้อยู่เสมอๆ ที่นี้วิธีที่
ปฏิบัติของเขาก็คือ... ?

ตอบ : มันจะดำเนินจิตต่อเนื่องกันอยู่ไม่ยอมคลายเพราะถ้าคลาย
เดียวมันย้อนกลับ

ถาม : มันเหมือนกับทะเลาะลงเข้าไปหรือเปล่า ?

ตอบ : ลักษณะคล้ายๆ อย่างนั้นก็ถือว่าทรงฌานอยู่ตลอดเวลา ที่นี้
ยายหนูนี้เขาทำได้ถึงขนาดนี้แล้วรัก โลภ โกรธ หลงมันหายเจียบไป เขา
ก็คิดว่าเขาบรรลุมรรคผลแล้ว ซึ่งมันไม่ใช่ความผิดเพราะว่าตัวของเขา
เองเขาคิดอย่างนั้น ขณะเดียวกันพระในยุคพระพุทธเจ้าท่านก็คิดอย่าง
นั้น ถึงขนาดพยากรณ์ว่าตัวเองเป็นพระอรหันต์แล้ว แต่พอกำลังใจลดลง
ก็เล็ดกลับขึ้นมาตกใจ เราพยากรณ์มรรคผลที่ไม่มีจริงสงสัยต้องอาบัติ
ปาราชิกแล้วไปทูลถามพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าตรัสว่า ในเมื่อเชื่อว่าไป

ด้วยความเข้าใจผิดโดยไม่ได้มีเจตนาจะล้อवादกับคนอื่นเขา ก็ไม่ถือว่าเป็นอาบัติปาราชิก

ถาม : การขุดหาพระเครื่องในบริเวณวัดแล้วเอาพระไปขาย บาปหรือไม่แล้วมีโทษอย่างไร ?

ตอบ : ลองเวจิมหานรกเพราะฉกเอาของสงฆ์ไป ปีนของที่เขาดังใจจะบูชาพระรัตนตรัยด้วย สิ่งทีถวายเป็นบูชาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์แล้วยังเป็นของสงฆ์ด้วยโทษยิ่งหนัก

ถาม :

ตอบ : ลองดูมัยละที่โบราณเขาว่า...

วิธีทริด้วย	อาภรณ์
แดงพิจิตรอลงกรณ์	ก่องแก้ว
ทรงแสงธนูศร	ลีลาศ
เสด็จสู่สงครามแม่	ม่องพัน ไพรี

ระวิก็วันอาทิตย์ใส่สีแดง ต้องใช้ธนูด้วยนะถนัดไม่ถนัดก็ต้องใช้

จันทวารกษณพื้น	ไข่มพัสตร์
กรกลิงดาบขัด	เพริดแพรว
เสด็จจรก่าจัดดัส	กรราช
โดยพิชัยฤกษ์แล้ว	ล่อมล้าง คัดรู

วันจันทร์ใช้สีขาวนวล ผ้าพื้น แล้วก็ใช้ดาบเป็นอาวุธ

กุมวารวิศิภูรุด้วย	ชมพู
ทรงพระแสงกรชู	ดาบตั้ง
เฉกองค์มฤตยู	บุรยาคร

มวลดอรินทร์ต่อตั้ง แดกด้วย เตชา

ถ้าเป็นวันอังคารใช้สีชมพู กุมวารคือ วันอังคาร แล้วก็ใช้ดาบกับตั้งๆ ก็คือ โล่เล็ก โล่แคบๆ ยาวๆ

พุทธาวสารศวัสดีสร้อย	สีนิล
เขี้ยวคู่องค์อมรินทร์	รุ่งฟ้า
ทรงดาบพิชัยยุทธสิน	ลาลาศ
ยกพยุหะกาจกล้า	วากว่าง ชิงชัย

พรใช้สีนิลสีเขี้ยวแล้วก็ใช้ดาบ

พฤษหัตถิพัฒนภาคพื้น	ภูษา
สีม่วงเมฆยาดรา	รุกเร้า
ทรงแสงศักดิ์เตชา	ไชยเยศ
คล้ายคลี่พิริยะพลเด้า	คอต้าน รณรงค์

ใช้พฤษหัตถิใช้สีม่วง

สุกโรวโรฤทธิเรื่อง	อาภรณ์
เหลืองเลื่อมลายอลงกรณ์	ก่องแก้ว
ทรงแสงธนูรอน	อริราช
เสด็จปราบสงครามแม่	ม่องพัน ปฐพี

แปลก...วันศุกร์ใช้สีเหลืองเลื่อม

เสาโรรุจิฉ้วน	ดำดี
ทรงสรรพาวุธลี	ลาคเต้า

วันเสาร์ใช้ชุดสีดำอาวุธอะไรก็ได้ สรรพอาวุธแล้วแต่ใช้มัย เขาว่า...

ทรงสรรพาวุธลี	ลาคเต้า

ออกแย้งยุทธไพรี รณภาพ
ทวยเทพอวยชัยเข้า คำให้ สดาพร

แล้วก็สรุปท้ายว่า...

เสร็จสรรพเสาวภาคย์เบื่อง เบาราวณ
ตามลัทธิอาจารย์ กล่าวไว้
สำหรับปิ่นจุฬาธาร ทรงสู่ ศึกษา
ชาวพ่ออุดล้าห์ได้ เร่งรู้ เรียนจำ

ศึกษาไว้แล้วบอกเจ้านายด้วย สำหรับปิ่นจุฬาธารสำหรับพระเจ้าแผ่นดิน
วันเสาร์สี่ดำนะ ถ้าหากของสุนทรภู่อีกคล้ายๆ กันไหม้? แต่ว่าอีกตำรา
หรือเปล่าก็ไม่รู้ เขาว่า

อเนิงภูษาทรงนรงค์รบ
ควรมีครบเครื่องเสร็จทั้งเจ็ดสี
วันอาทิตย์ลิตธิโชคโฉลกดี
เอาเครื่องสีแดงทรงเป็นมงคล
เครื่องวันจันทร์นั้นควรสีนวลขาว
จะยีนยาวชนษาสถาผล

อันนี้ตรงกันนะ

อังคารช่วงม่วงงามสีครามปน
เป็นมงคลอดิเรกอุดมดี

อันนี้มันเพี้ยนกันเพราะอันนั้นอังคารเขาใช้ชมพู
เครื่องวันพุธสุดจะดีด้วยสีแดง
กับเหลืองแปดปนประดับสลัปตี

อันนี้ของเขาๆ เล่นสีแสดไปเลย มันไม่ใช่สีเขียวไหม้ ?

พฤทส์ทรงเครื่องเขียวเหลืองดี

วันศุกร์สีเมฆหมอกออกสงคราม

พฤทส์ใช้สีเขียวเหลือง สีเหลืองเปลือกมะนาว วันศุกร์สีเมฆหมอก
สีเมฆหมอกไม่ใช่สีดำนะสีขาวจ๊ะ ขาวขุ่น

วันเสาร์ทรงเครื่องดำจึงล้ำเลิศ

แสนประเสริฐเสียนศึกจะนึกขาม

อีกพาชีที่ซึ่ซึ่ประดับงาม

ให้ต้องตามสีสนจิ้งก้นภัย

ม้าต้องเอาสีเดียวกับเครื่องทรงด้วย ดายซั๊กแล้ว เดี่ยวไปเจอมา
สีชมพูนี้ยุ่งเลย ย้อมสีกันใหญ่ ตำราโบราณศึกษาไว้บ้าง พวกนี้เจนนอบ
พิชัยยุทธเสียเปล่าๆ ลืมหมดเลย สมัยก่อนต้องศึกษาไว้ ตำราพิชัย
สงคราม ตำราอะไรต้องรู้ ฤกษ์ล่าง ฤกษ์บน รู้กัน รู้แก่ ศึกษาพยุหะ
แบบนี้แก้ด้วยอย่างนี้ เข้าหม้อหมดแล้วนึกไม่ออก ของอาตมาขังอยู่
ปากหม้อเปิดล้างเอาเมื่อไหร่ก็ได้

ถาม : หนูไม่สบายหมอตราช ๖-๗ คนไม่มีทางรักษา ?

ตอบ : โรคบางอย่างกรรมมันบัง ตรวจอาการยังไงก็ไม่เจอ
มันก็เล่นของมันไปเรื่อย อาตมาก็เจอมาหลายยกแล้ว บางทีปวดท้อง
ใจจะขาดอย่างกับใครเอามัดมาเสียบคาพุง ไปให้หมอเอ๊กชเรย์ ปรากฏ
ว่ามันวิ่งจืดไปที่หัวเขา เราขึ้นไปบอกหมอดอนนี่มันอยู่ที่หัวเขาแล้ว
เขาว่าเราบ้าแน่ๆ เพราะฉะนั้นทำไม่รู้ไม่ชี้ทนเจ็บไปคนเดียว

ถาม : แล้วบางครั้งมีบ้างมัยเจ้าคะ ที่เราเจอทุกขเวทนาแล้วไม่ไหว

๒. ภาระโอนจำนองกรรมสิทธิ์

เราต้องหลบ ใช้วิธีหลบได้มั๊ย ?

ตอบ : จริงๆ มันก็หลบเป็นปกติอยู่แล้ว ใครที่ทรงอำนาจปานสติได้ ส่วนใหญ่ก็ใช้อำนาจปานสติเป็นที่อาศัยเขาเรียก ปีสัมภะยัง กายะสังขารัง คือ ระวังกายสังขารของตนคือ ถ้าหากไม่ระวังไว้มันก็เจ็บ

